

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 148

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 28 februarie 2017

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 661 din 8 noiembrie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă și ale art. 214 din Legea dialogului social nr. 62/2011	2-4
Decizia nr. 692 din 24 noiembrie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 alin. (5) din Legea serviciului public de alimentare cu energie termică nr. 325/2006	5-7
Decizia nr. 745 din 13 decembrie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (2) din Codul de procedură penală	7-13
ACTE ALE COLEGIULUI MEDICILOR VETERINARI	
4. — Hotărârea privind modificarea Hotărârii Congresului Național al Medicilor Veterinari nr. 3/2013 pentru adoptarea Regulamentului de organizare și funcționare al Colegiului Medicilor Veterinari, a Statutului medicului veterinar și a Codului de deontologie medicală veterinară	14-31
ACTE ALE COLEGIULUI PSIHOLOGILOR DIN ROMÂNIA	
5. — Dispoziție pentru aprobarea unor măsuri în vederea realizării și comunicării listelor de alegeri, validării candidaților la funcțiile de membru în comitetele filialelor teritoriale ale Colegiului Psihologilor din România, precum și pentru forurile de conducere ale Colegiului Psihologilor din România și pentru întocmirea buletinelor de vot	32

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 661**

din 8 noiembrie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă și ale art. 214 din Legea dialogului social nr. 62/2011

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă și ale art. 214 din Legea dialogului social nr. 62/2011, excepție ridicată de Florin Șerban în Dosarul nr. 35.619/3/2013 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 339D/2016.

2. La apelul nominal se prezintă autorul excepției. Lipsește partea Spitalul Clinic Colentina din București, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 597D/2016, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a acelorași dispoziții de lege, excepție ridicată de Gheorghe Mihăilesc în Dosarul nr. 1.014/59/2015/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția I civilă.

4. La apelul nominal lipsesc autorul excepției și părțile Casa Națională de Pensii Publice — Comisia Centrală de Contestații și Casa Județeană de Pensii Arad, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 339D/2016 și nr. 597D/2016, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor. Florin Șerban nu este de acord cu conexarea dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public solicită conexarea dosarelor. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 597D/2016 la Dosarul nr. 339D/2016, care este primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul lui Florin Șerban, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate. În acest sens arată că inexistența căii de atac a recursului afectează principiul contradictorialității și pe cel al aflării adevărului. Solicită Curții Constituționale să verifice dacă prin hotărârea pronunțată de instanța de judecată nu i-a fost încălcat dreptul la un proces echitabil și dacă imposibilitatea de a ataca cu recurs această hotărâre nu încalcă același drept constituțional.

7. Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

8. Prin Încheierea din 3 martie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 35.619/3/2013, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă și ale art. 214 din Legea dialogului social nr. 62/2011**. Excepția a fost ridicată de Florin Șerban în cadrul recursului formulat împotriva Deciziei civile nr. 4.392 din 13 noiembrie 2015, pronunțate de Curtea de Apel București — Secția a VII-a conflicte de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 35.619/3/2013 (nr. vechi 3.598/2015). Prin această decizie definitivă s-au admis apelurile formulate de Florin Șerban și Spitalul Clinic Colentina împotriva Sentinței civile nr. 4.568 din 6 mai 2015, pronunțate de Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 35.619/3/2013, având ca obiect un litigiu de muncă.

9. Prin Încheierea din 14 aprilie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 1.014/59/2015/a1, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă și ale art. 214 din Legea nr. 62/2011**. Excepția a fost ridicată de Gheorghe Mihăilesc cu prilejul soluționării recursului formulat împotriva Deciziei civile nr. 1.131 din 22 septembrie 2015, pronunțate de Curtea de Apel Timișoara — Secția litigiilor de muncă în Dosarul nr. 1.014/59/2015. Prin această decizie, Curtea de Apel Timișoara — Secția litigiilor de muncă a respins solicitarea de revizuire a Deciziei civile nr. 665 din 5 mai 2015, pronunțată de Curtea de Apel Timișoara în Dosarul nr. 4.745/108/2014, într-o cauză referitoare la recalcularea pensiei.

10. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorii acesteia susțin, în esență, că dispozițiile de lege criticate împiedică accesul liber la justiție, fiind contrare art. 11, 20 și 21 din Constituție, precum și art. 6 și 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Astfel, consideră că recursul este o cale de atac care ar da posibilitatea remedierii deficiențelor hotărârii judecătorești atacate, oferind o soluție legală și temeinică.

11. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă** consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens, invocă cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, referitor la accesul liber la justiție și arată că dispozițiile legale criticate nu încalcă dreptul la un proces echitabil, nu instituie discriminări și nu contravin principiului egalității de tratament între subiectele

de drept. De asemenea amintește că, potrivit jurisprudenței instanței de contencios constituțional, este de competența exclusivă a legiuitorului instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, soluție ce reiese și din dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție.

12. Totodată, consideră că nu se poate vorbi de o încălcare a art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât statele nu sunt obligate să creeze căi de atac, cu excepția celui de-al doilea grad de jurisdicție în materie penală. Astfel, numai în măsura în care sunt create căi de atac există o obligație, în temeiul textului convențional invocat, de a asigura respectarea exigențelor unui proces echitabil în aceste căi de atac. Aceste principii se aplică și legii procesuale românești, așa cum s-a reținut prin Decizia Curții Constituționale nr. 73 din 4 iunie 1996.

13. În sfârșit, arată că la elaborarea actualului Cod de procedură civilă s-au avut în vedere concepțiile moderne privind desfășurarea procesului civil, rolul și atribuțiile participanților la proces, în centrul atenției situându-se preocuparea pentru recunoașterea și clarificarea, într-un termen optim și previzibil, a drepturilor și intereselor legitime deduse judecătii.

14. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă** observă că teza cuprinsă în dispozițiile art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă, precum și art. 214 din Legea nr. 62/2011 este reluată în conținutul art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, text în vigoare la momentul la care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate.

15. Cât privește critica de neconstituționalitate, instanța de judecată, invocând cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994 referitor la accesul liber la justiție, cât și cele reținute prin deciziile nr. 500 din 30 iunie 2015 și nr. 350 din 7 mai 2015 privind constituționalitatea dispozițiilor art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013, consideră că această critică este neîntemeiată. De altfel, arată că autorul excepției s-a bucurat de dreptul de a fi formulat apel împotriva sentinței pronunțate de prima instanță.

16. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

17. **Guvernul** arată că dispozițiile art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă se aplică proceselor pornite începând cu data de 1 ianuarie 2017, potrivit art. XVIII din Legea nr. 2/2013, astfel cum a fost amendat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2015. Până la această dată se aplică art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013. De asemenea, amintește că, în concepția noului Cod de procedură civilă, apelul reprezintă calea de atac obișnuită, de drept comun, iar recursul este o cale extraordinară de atac prin care, în condițiile și pentru motivele limitativ prevăzute de lege, se exercită un control suplimentar de legalitate. Subliniază și faptul că noul Cod de procedură civilă reglementează în art. 519—521 un mecanism procedural menit să contribuie la asigurarea practicii judiciare unitare, respectiv sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, despre care s-a arătat în doctrină că poate remedia, parțial, inconvenientul existenței unor numeroase categorii de hotărâri care nu sunt supuse recursului la instanța supremă.

18. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate referitoare la încălcarea accesului liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, Guvernul consideră că este neîntemeiată și amintește în acest sens cele reținute de Curtea Constituțională

prin Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, jurisprudența referitoare la art. 282¹ din Codul de procedură civilă din 1865, care la alin. (1)¹⁰ excepta de la calea de atac a apelului unele categorii de hotărâri, și cea privind dispozițiile art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013.

19. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

20. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

21. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierilor de sesizare, dispozițiile art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 247 din 10 aprilie 2015 și cele ale art. 214 din Legea dialogului social nr. 62/2011, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 625 din 31 august 2012, dispoziții care au următoarea redactare:

— Art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă: „*Nu sunt supuse recursului hotărârile pronunțate în cererile prevăzute la art. 94 pct. 1 lit. a)—j), în cele privind navigația civilă și activitatea în porturi, conflictele de muncă și de asigurări sociale, în materie de expropriere, în cererile privind repararea prejudiciilor cauzate prin erori judiciare, precum și în alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 500.000 lei inclusiv. De asemenea, nu sunt supuse recursului hotărârile date de instanțele de apel în cazurile în care legea prevede că hotărârile de primă instanță sunt supuse numai apelului.*”;

— Art. 214 din Legea nr. 62/2011: „*Hotărârile instanței de fond sunt supuse numai apelului.*”

22. Curtea observă că dispozițiile art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă se aplică proceselor pornite începând cu data de 1 ianuarie 2017, potrivit dispozițiilor art. XVIII alin. (1) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 89 din 12 februarie 2013, cu modificările și completările ulterioare. Până la această dată se aplică dispozițiile art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013, care prevăd că „*În procesele pornite începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi și până la data de 31 decembrie 2016 inclusiv nu sunt supuse recursului hotărârile pronunțate în cererile prevăzute la art. 94 pct. 1 lit. a)—i) din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, în cele privind navigația civilă și activitatea în porturi, conflictele de muncă și de asigurări sociale, în materie de expropriere, în cererile privind repararea prejudiciilor cauzate prin erori judiciare, precum și în alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 1.000.000 lei inclusiv. De asemenea, în aceste procese nu sunt supuse recursului hotărârile date de instanțele de apel în cazurile în care legea prevede că hotărârile de primă instanță sunt supuse numai apelului.*” Curtea constată că dispozițiile art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013 preiau soluția legislativă criticată de autorii excepției de neconstituționalitate. Prin urmare, având în vedere dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, potrivit căroră „*Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții*

dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia”, va reține ca obiect al excepției de neconstituționalitate dispozițiile art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013, precum și dispozițiile art. 214 din Legea nr. 62/2011.

23. În opinia autorilor excepției, dispozițiile de lege criticate sunt contrare prevederilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție. De asemenea, autorii invocă încălcarea prevederilor art. 11 și art. 20 din Constituție, privind dreptul internațional și dreptul intern, respectiv tratatele internaționale privind drepturile omului, prin raportare la dispozițiile art. 6 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul la un proces echitabil și dreptul la un remediu efectiv.

24. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013 au mai fost supuse analizei de constituționalitate în raport cu aceleași prevederi ale Legii fundamentale. Astfel, prin Decizia nr. 350 din 7 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 504 din 8 iulie 2015, paragrafele 14—18, Curtea a reținut că în noua lege procesual civilă legiuitorul a reasezat căile de atac, recursul constituind o cale extraordinară de atac ce poate fi exercitată de partea nemulțumită pentru motive de nelegalitate și numai în condițiile prevăzute de lege. Apelul reprezintă calea ordinară de atac care are un caracter devolutiv, instanța de apel statuând atât în fapt, cât și în drept (art. 476 din Codul de procedură civilă). În ceea ce privește reglementarea căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești, Curtea a reținut că, în conformitate cu dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul are competența exclusivă de a institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalități speciale de exercitare a drepturilor procedurale, semnificația liberului acces la justiție nefiind aceea a accesului, în toate cazurile, la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac. În acest sens a invocat Decizia Plenului nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, Decizia nr. 1.132 din 16 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 776 din 19 noiembrie 2008, și Decizia nr. 396 din 26 aprilie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 368 din 31 mai 2012. Referitor la critica

privind încălcarea dispozițiilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea, prin Decizia nr. 500 din 30 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 618 din 14 august 2015, a reținut că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, accesul liber la justiție implică prin natura sa o reglementare din partea statului și poate fi supus unor limitări, atât timp cât nu este atinsă substanța dreptului. În acest sens a fost invocată Hotărârea din 26 ianuarie 2006, pronunțată în Cauza *Lungoci împotriva României*, paragraful 36, publicată în Monitorul Oficial României, Partea I, nr. 588 din 7 iulie 2006.

25. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, soluțiile și considerentele deciziilor mai sus invocate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

26. În ceea ce privește susținerea autorilor excepției referitoare la neconstituționalitatea dispozițiilor de lege criticate în raport cu dispozițiile art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea reține că dreptul la două grade de jurisdicție, potrivit art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, este un drept specific doar materiei penale. Reglementările internaționale în materie nu impun accesul la totalitatea gradelor de jurisdicție sau la toate căile de atac prevăzute de legislațiile naționale, art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale consacrand numai dreptul persoanei la un remediu efectiv în fața unei instanțe naționale, deci posibilitatea de a accede la un grad de jurisdicție în situația când drepturile și libertățile recunoscute de Convenție au fost încălcate. În același sens s-a pronunțat Curtea Constituțională și prin Decizia nr. 165 din 25 februarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 237 din 14 aprilie 2010 și Decizia nr. 117 din 3 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 384 din 20 mai 2016. De altfel, Curtea constată că autorii excepției au avut acces la judecarea cauzelor atât în primă instanță, precum și în apel, bucurându-se de dreptul la un dublu grad de jurisdicție.

27. Curtea apreciază că cele reținute mai sus răspund și criticilor de neconstituționalitate privind dispozițiile art. 214 din Legea nr. 62/2011.

28. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Florin Gheorghe în Dosarul nr. 35.619/3/2013 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă și de Gheorghe Mihăilesc în Dosarul nr. 1.014/59/2015/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția I civilă și constată că dispozițiile art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă și ale art. 214 din Legea dialogului social nr. 62/2011 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă și Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 8 noiembrie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 692

din 24 noiembrie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 alin. (5)
din Legea serviciului public de alimentare cu energie termică nr. 325/2006

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 alin. (5) din Legea serviciului public de alimentare cu energie termică nr. 325/2006, excepție ridicată de Emilia Popescu în Dosarul nr. 972/212/2015 al Judecătoriei Constanța — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 148D/2016.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public care, pe de o parte, arată că autoarea excepției de neconstituționalitate nu se află într-o situație egală cu consumatorii care trăiesc într-un condominiu și care nu sunt racordați la sistemul de energie termică, dispozițiile legale criticate vizându-i exclusiv pe consumatorii racordați la sistemul de energie termică și care locuiesc într-un condominiu, autoarea excepției putându-se compara doar cu aceștia. Pe de altă parte, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale în materie, pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 15 octombrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 972/212/2015, **Judecătoria Constanța — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 alin. (5) din Legea serviciului public de alimentare cu energie termică nr. 325/2006.**

5. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Emilia Popescu într-o cauză în care primarul Municipiului Constanța a solicitat instanței de judecată obligarea autoarei excepției la reconectarea apartamentului la sistemul de încălzire, astfel cum s-a dispus prin procesul-verbal de constatare și de sancționare a contravenției prevăzute la art. 30 alin. (5) din Legea nr. 325/2006, constând în deconectarea de la instalația de încălzire a unui apartament, fără a deține proces-verbal de deconectare eliberat de Regia autonomă de distribuție a energiei termice (RADET) Constanța.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține, în esență, că prevederile art. 30 alin. (5) din Legea nr. 325/2006, prin condiționarea alegerii sistemului de încălzire a apartamentului, o plasează într-o situație de

inegalitate față de persoanele care nu locuiesc într-un condominiu și care nu sunt racordate la sistemul de energie termică. De asemenea, consideră că prevederile criticate îi încalcă dreptul de proprietate, în sensul că nu poate dispune de proprietatea pe care o deține, nefiind ocrotită în egală măsură față de proprietatea sistemului de termoficare (cu referire la conductele ce traversează apartamentul), mai ales că „desprinderea” din rețeaua de termoficare a Regiei autonome de distribuție a energiei termice (RADET) nu afectează sistemul centralizat.

7. **Judecătoria Constanța — Secția civilă** opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În esență, având în vedere principiul egalității, precum și criteriile nediscriminării, astfel cum sunt prevăzute de Constituție, se arată că autoarea excepției de neconstituționalitate nu se află într-o situație egală cu consumatorii care nu locuiesc într-un condominiu și care nu sunt racordați la sistemul de energie termică, prevederile criticate vizându-i exclusiv pe consumatorii racordați la sistemul de energie termică și care locuiesc într-un condominiu. Prevederile art. 30 alin. (5) din Legea nr. 325/2006 se aplică în mod nediscriminatoriu tuturor persoanelor conectate la instalațiile interioare de încălzire și/sau pentru apă caldă menajeră ale unui utilizator tip condominiu și care doresc să se deconecteze. Cu privire la dispozițiile art. 44 alin. (1) din Constituție, invocate în susținerea excepției, având în vedere conținutul acestora, precum și definiția proprietății private, astfel cum este dată prin Codul civil, arată că dreptul de proprietate este susceptibil de anumite limitări, care sunt expresia îmbinării interesului individual al titularului dreptului de proprietate cu interesele generale ale societății. O astfel de limitare este și cea prevăzută de art. 30 alin. (5) din Legea nr. 325/2006 care impune ca debransarea/deconectarea să se efectueze numai de către operator, fiind justificată de necesitatea ocrotirii celorlalți consumatori.

8. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

10. **Avocatul Poporului** consideră că prevederile criticate sunt constituționale.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și ale Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

13. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 30 alin. (5) din Legea serviciului public de alimentare cu energie termică nr. 325/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 651 din 27 iulie 2006, cu modificările ulterioare, care au următorul cuprins: „(5) *Deconectările/debranșările prevăzute la alin. (1)–(3) se efectuează numai de către operatorul care are și calitatea de furnizor, în termen de maximum 45 de zile de la data solicitării, după verificarea documentelor care dovedesc îndeplinirea condițiilor cumulative impuse*”. Prevederile art. 30 alin. (1)–(3) din Legea nr. 325/2006, la care fac referire dispozițiile criticate, au următorul cuprins: „(1) *Debranșarea totală a instalațiilor interioare de încălzire și/sau pentru apă caldă menajeră ale unui utilizator tip condominiu se va face în următoarele condiții cumulative:*

a) *acordul scris al asociației de proprietari, exprimat prin hotărârea adunării generale;*

b) *anunțarea operatorului care are și calitatea de furnizor și a autorității administrației publice locale cu 30 de zile înainte de debranșare.*

(2) *Deconectarea unui consumator de energie termică dintr-un condominiu se face cu respectarea următoarelor condiții cumulative:*

a) *acordul vecinilor de apartament, atât pe orizontală, cât și pe verticală;*

b) *acordul scris al asociației de proprietari, exprimat prin hotărârea adunării generale, asupra intenției de realizare a unui sistem individual de încălzire;*

c) *anunțarea, în scris, a operatorului care are și calitatea de furnizor, cu cel puțin 30 de zile înainte.*

(3) *Debranșarea unui utilizator de energie termică, altul decât cel de tip condominiu, se realizează cu anunțarea operatorului care are și calitatea de furnizor, cu cel puțin 30 de zile înainte.”*

14. În susținerea neconstituționalității prevederilor legale criticate sunt invocate dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, și ale art. 44 alin. (1) și (2) referitor la dreptul de proprietate privată.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că dispozițiile art. 30 din Legea nr. 325/2006 condiționează debranșarea totală a instalațiilor interioare de încălzire și/sau pentru apă caldă menajeră ale unui utilizator tip condominiu sau, după caz, deconectarea unui consumator de energie termică dintr-un condominiu de respectarea unor condiții cumulative. În ceea ce privește debranșarea unui utilizator de energie termică, altul decât cel de tip condominiu, această operațiune se realizează cu anunțarea operatorului care are și calitatea de furnizor, cu cel puțin 30 de zile înainte. Totodată, aceste deconectări/debranșări se efectuează numai de către operatorul care are și calitatea de furnizor, în termen de maximum 45 de zile de la data solicitării, după verificarea documentelor care dovedesc îndeplinirea condițiilor cumulative impuse.

16. Față de dispozițiile legale criticate, autoarea excepției de neconstituționalitate consideră că prin acestea, pe de o parte, se creează o discriminare între utilizatorii tip condominiu și persoanele care nu locuiesc într-un imobil tip condominiu și/sau nu sunt racordate la sistemul de energie termică. Pe de altă parte, susține că prin prevederile criticate se încalcă dreptul de proprietate privată, acesta nefiind ocrotit în egală măsură față de proprietatea Regiei autonome de distribuție a energiei termice (RADET).

17. În ceea ce privește susținerile privind pretinsa discriminare, Curtea observă că acestea sunt neîntemeiate. Referitor la principiul egalității, precum și la criteriile

nediscriminării, astfel cum sunt prevăzute de Constituție, instanța de contencios constituțional a statuat în mod constant, spre exemplu, prin Decizia nr. 102 din 6 iunie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 21 august 2000, că acesta nu înseamnă uniformitate, așa încât, dacă la situații egale trebuie să corespundă un tratament egal, la situații diferite tratamentul nu poate fi decât diferit.

18. Aplicând aceste considerente de principiu la speța dedusă judecării, se observă, pe de o parte, că autoarea excepției de neconstituționalitate nu se află în aceeași situație juridică precum sunt consumatorii care nu locuiesc într-un imobil tip condominiu și/sau care nu sunt racordați la sistemul de energie termică. Pe de altă parte, astfel cum reiese din prevederile criticate, acestea îi vizează exclusiv pe consumatorii racordați la sistemul de energie termică și care locuiesc într-un imobil tip condominiu. Or, prevederile art. 30 alin. (5) din Legea nr. 325/2006 se aplică în mod nediscriminatoriu tuturor persoanelor aflate în ipoteza acestor norme, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare, respectiv se aplică tuturor utilizatorilor tip condominiu conectați la instalațiile interioare de încălzire și/sau pentru apă caldă menajeră și care doresc să se deconecteze.

19. În ceea ce privește pretinsa încălcare a dreptului de proprietate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată. Pe de o parte, potrivit prevederilor art. 44 alin. (1) din Constituție, „*Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului, sunt garantate. Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege.*”, iar, pe de altă parte, potrivit art. 44 alin. (7) din Constituție, dreptul de proprietate obligă la respectarea sarcinilor privind protecția mediului și asigurarea bunei vecinătăți, precum și la respectarea celorlalte sarcini care, potrivit legii sau obiceiului, revin proprietarului. Astfel, cum a arătat Curtea în jurisprudența sa, spre exemplu, Decizia nr. 685 din 20 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 89 din 5 februarie 2016, paragraful 17, legiuitorul are obligația constituțională de a stabili cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, astfel încât să nu fie afectate interesele generale sau interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept. În acest context au fost adoptate mai multe acte normative care să reglementeze atât cadrul general de realizare, exploatare și administrare a locuințelor sau organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari, cât și unele măsuri privind desfășurarea activităților specifice serviciilor publice de alimentare cu energie termică utilizată pentru încălzire și prepararea apei calde de consum, respectiv producerea, transportul, distribuția și furnizarea energiei termice în sistem centralizat, în condiții de eficiență și la standarde de calitate, în vederea utilizării optime a resurselor de energie și cu respectarea normelor de protecție a mediului. Având în vedere situația de indiviziune forțată, este necesară instituirea unui cadru legal pentru asigurarea unei bune vecinătăți și conviețuiri, în acest sens fiind, spre exemplu, Ordonanța Guvernului nr. 85/2001 privind organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 544 din 1 septembrie 2001 (abrogată în prezent), Legea locuinței nr. 114/1996, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 31 decembrie 1997, cu modificările și completările ulterioare, Legea nr. 230/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 490 din 23 iulie 2007, cu modificările și completările ulterioare, precum și prevederile criticate în prezenta cauză sau chiar unele prevederi din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 15 iulie 2011, cu modificările ulterioare, referitoare la coproprietatea forțată, coproprietatea asupra părților comune din clădirile cu mai multe etaje sau apartamente.

20. Conviețuirea într-un condominiu implică anumite constrângeri și limitări, astfel încât să nu fie afectate drepturile recunoscute de lege celorlalți proprietari ai imobilului. Totodată, conform art. 14 din Legea nr. 230/2007, „*Niciun proprietar nu poate încălca, afecta sau prejudicia dreptul de proprietate comună sau individuală a celorlalți proprietari din condominiu.*” Debransarea unuia sau mai multor consumatori de la serviciul public de alimentare cu energie termică implică o modificare a instalațiilor de distribuție a energiei termice aferente încălzirii, ceea ce, astfel cum a reținut Curtea prin Decizia nr. 740 din 20 septembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 789 din 23 noiembrie 2012, afectează buna lor funcționare și implică „*un dezechilibru hidraulic și termic față de sistemul inițial proiectat și realizat*”. În aceste condiții, Curtea prin decizia precitată a apreciat că legiuitorul, prin art. 30 alin. (2) din Legea nr. 325/2006, a avut în vedere tocmai prevenirea

încălcării, afectării sau prejudicierii dreptului de proprietate comună sau individuală al celorlalți proprietari din condominiu, deoarece prin afectarea sistemului termic se poate aduce atingere exercitării depline a prerogativelor dreptului de proprietate al celorlalți vecini — proprietari/locatari, respectiv folosinței în condiții normale a apartamentului, consecință negativă pe care cei potențial afectați și-o asumă prin exprimarea acordului scris în vederea realizării debransării.

21. În acest context, cele reținute mai sus sunt aplicabile *mutatis mutandis* și în ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 alin. (5) din Legea nr. 325/2006, criticate în prezenta cauză, având în vedere că acestea sunt indisolubil legate prin conexiunea legislativă, respectiv atât prin utilizarea normei de trimitere, cât și prin cuprinderea acestor alineate în același articol.

22. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Emilia Popescu în Dosarul nr. 972/212/2015 al Judecătoriei Constanța — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 30 alin. (5) din Legea serviciului public de alimentare cu energie termică nr. 325/2006 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Constanța — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 24 noiembrie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 745

din 13 decembrie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (2) din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (2) din Codul de procedură penală, excepție ridicată din oficiu, de judecătorul de cameră preliminară, în Dosarul nr. 8.873/212/2015 al Judecătoriei Constanța —

Secția penală, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 274D/2016.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele Curții dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 448D/2016 având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Asociația „Alianța pentru Combaterea Abuzurilor”, în Dosarul nr. 23.305/197/2015 al Judecătoriei Brașov — Secția penală.

4. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor, iar reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 448D/2016 la Dosarul nr. 274D/2016, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public care solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate și menținerea jurisprudenței în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

7. Prin Încheierea nr. 65 din 9 februarie 2016 pronunțată în Dosarul nr. 8.873/212/2015, **Judecătoria Constanța — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (2) din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată din oficiu, de judecătorul de cameră preliminară, într-o cauză având ca obiect soluționarea plângerii formulate de Societatea Comercială Black Sea Suppliers — S.R.L. din Constanța împotriva Ordonanței nr. 2.189/P/2013 din 12 iunie 2014 prin care Parchetul de pe lângă Tribunalul Constanța a dispus clasarea cauzei privind pe intimații Marius Dima, Mădălina Dima, Daniela Toncu sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de înșelăciune, cesiune fictivă a părților sociale și folosirea cu rea-credință a creditului societății.

8. Prin Încheierea din 14 martie 2016 pronunțată în Dosarul nr. 23.305/197/2015, **Judecătoria Brașov — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de Asociația „Alianța pentru Combaterea Abuzurilor” într-o cauză având ca obiect soluționarea plângerii formulate de autoarea excepției împotriva ordonanței de clasare din data de 11 iunie 2015, pronunțată de Parchetul de pe lângă Judecătoria Brașov, în Dosarul nr. 6.890/P/2012, menținută prin Ordonanța nr. 387/II-2/2015 a prim-procurorului Parchetului de pe lângă Judecătoria Brașov. La termenul din 16 februarie 2016, petenta a solicitat încuviințarea probei cu înscrisuri, cerere respinsă, ca inadmisibilă, de către judecătorul de cameră preliminară, acesta din urmă apreciind că examenul asupra legalității și temeiniciei soluției de netrimiteră în judecată criticate se realizează doar prin raportare la probele aflate la dosarul cauzei, aceleași care au fost avute în vedere și de procuror la pronunțarea soluției, și că, în ipoteza în care plângerea va fi admisă, probele vor putea fi propuse în fața organelor de urmărire penală.

9. **În motivarea excepției de neconstituționalitate din Dosarul nr. 274D/2016**, judecătorul de cameră preliminară face referire la Decizia Curții Constituționale nr. 599 din 21 octombrie 2014, în care s-a statuat că «dispozițiile art. 341 alin. (5) din Codul de procedură penală referitoare la judecarea plângerii „fără participarea petentului, a procurorului și a intimaților” contravin dreptului la un proces echitabil în componentele sale referitoare la contradictorialitate și oralitate, întrucât atât plângerea petentului, cât și notele scrise ale procurorului și ale intimaților sunt susceptibile de a influența soluția privind litigiul ce face obiectul acestei proceduri, determinantă cu privire la confirmarea/infirmarea stingerii acțiunii penale». Arată că plângerea formulată în temeiul art. 278¹ din Codul de procedură penală din 1968 se verifică pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul cauzei și a oricărui înscrisuri prezentate, pe când, în procedura de soluționare a plângerii formulate în temeiul art. 341 din Codul de procedură penală, nici din textul de lege supus controlului de constituționalitate și nici din Decizia Curții nr. 599 din 21 octombrie 2014 nu rezultă că judecătorul de cameră preliminară mai poate administra în mod legal vreun mijloc de probă nou, nici chiar înscrisuri (cu atât mai mult proba cu martori). În aceste condiții, părțile, persoana vătămată și procurorul pot depune doar note scrise sau formula concluzii

scrise sau orale cu privire la admisibilitatea ori temeinicia plângerii, iar, în situația în care, în cauză, anterior s-a pus în mișcare acțiunea penală, suplimentar, se pot formula cereri și ridica excepții, în scris sau oral, cu privire la legalitatea administrării probelor ori efectuării urmăririi penale. Arată că instanța de contencios constituțional s-a pronunțat pe forma anterioară a instituției analizate, prin Decizia nr. 165 din 28 februarie 2006, și a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. (7) din Codul de procedură penală din 1968, apreciind că „în conformitate cu acest text legal, verificarea de către instanță a rezoluției sau ordonanței atacate se realizează numai pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul cauzei și a înscrisurilor noi prezentate, nu este de natură să aducă atingere liberului acces la justiție și nici dreptului la un proces echitabil. Aceasta, întrucât limitarea mijloacelor de probă care pot fi administrate la judecarea plângerii împotriva rezoluțiilor sau a ordonanțelor procurorului de netrimiteră în judecată este justificată având în vedere natura juridică a acestei plângeri, care nu vizează judecarea propriu-zisă a cauzei penale, ci constituie un mijloc procedural prin care se realizează un examen, sub aspectul legalității, al rezoluției sau al ordonanței procurorului atacate.” Apreciază că și în contextul noii proceduri, suntem în prezența unei judecăți propriu-zise, în limitele unui control jurisdicțional exercitat de judecătorul de cameră preliminară, nu de instanța de judecată, într-o procedură specială, care nu are drept scop aflarea adevărului și realizarea rolului educativ al judecății. Soluționarea unei asemenea plângeri nu cunoaște stadiul unei cercetări judecătorești, în modalitatea în care aceasta a fost stabilită de legiuitor în procedura judecății în prima instanță, ci se rezumă, în esență, la verificarea legalității și temeiniciei soluției atacate și, eventual, a legalității administrării probelor și a efectuării urmăririi penale, când a fost pusă în mișcare acțiunea penală, toate acestea strict în baza materialului constituit la urmărirea penală. Cu toate acestea, reține că, urmare a repetatelor controale de constituționalitate generate de intrarea în vigoare a noului Cod de procedură penală, Curtea Constituțională a statuat în Decizia nr. 641 din 11 noiembrie 2014 că „în anumite circumstanțe aspectele de fapt ce au stat la baza obținerii anumitor probe au relevanță directă și implicită asupra legalității probelor; or, imposibilitatea judecătorului de cameră preliminară de a administra noi probe ori de a solicita depunerea anumitor înscrisuri, precum și lipsa unei dezbateri orale cu privire la aceste aspecte, îl pun pe acesta în postura de a nu putea clarifica situația de fapt, aspect ce se poate răsfrânge implicit asupra analizei de drept. Din această perspectivă, Curtea apreciază că rezultatul procedurii în camera preliminară referitor la stabilirea legalității administrării probelor și a efectuării actelor procesuale de către organele de urmărire penală are o influență directă asupra desfășurării judecății pe fond, putând să fie decisiv pentru stabilirea vinovăției/nevinovăției inculpatului. Or, reglementând în acest mod procedura camerei preliminare și având în vedere influența pe care această procedură o are asupra fazelor de judecată ulterioare, Curtea constată că legiuitorul a încălcat dreptul părților la un proces echitabil în componenta sa privind contradictorialitatea, oralitatea și egalitatea armelor.” Totodată, prin Decizia nr. 599 din 21 octombrie 2014, Curtea a observat că procedura de soluționare a plângerii formulate împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimiteră în judecată, deși nu vizează „*ab initio* existența unei acuzații în materie penală, deoarece ea a fost înlăturată de soluțiile pronunțate de procuror, câtă vreme, potrivit dispozițiilor art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală, judecătorul de cameră preliminară, prin încheiere, poate desființa soluția atacată și dispune începerea judecății, atunci

încheierea pronunțată are valențele unui rechizitoriu, deci a unei acuzații în materie penală. Așa fiind, deși dispozițiile în cauză normează în domeniul unor proceduri penale care nu țin de rezolvarea pe fond a cauzei, dreptul la un proces echitabil trebuie impus, întrucât există posibilitatea ca rezultatul procedurii referitoare la admisibilitatea plângerii să fie decisiv pentru stabilirea unei acuzații în materie penală.” De asemenea, Curtea a arătat că „în cauzele în care a fost pusă în mișcare acțiunea penală, obiectul procedurii referitoare la soluționarea plângerilor împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimite în judecată îl constituie nu numai admisibilitatea și temeinicia acestora, cât și verificarea legalității administrării probelor și a efectuării urmăririi penale. Potrivit art. 341 alin. (11) din Codul de procedură penală, probele care au fost excluse de judecător în această fază nu pot fi avute în vedere la judecarea în fond a cauzei, dacă judecătorul de cameră preliminară a dispus și începerea judecării. Or, câtă vreme probele reprezintă chintesența oricărui proces penal, iar organul de urmărire penală strânge și administrează probe atât în favoarea, cât și în defavoarea suspectului sau inculpatului, atunci este evident că procedura desfășurată în aceste situații are o influență directă asupra desfășurării și echității procedurii ulterioare, inclusiv asupra procesului propriu-zis. Acest aspect presupune asigurarea posibilității participării atât a inculpatului, cât și a procurorului la soluționarea plângerii de către judecătorul de cameră preliminară, așezarea drepturilor apărării deopotrivă cu cele ale acuzării fiind de esența unui proces echitabil care implică și egalitatea de arme.” Analizând instituția soluționării plângerii împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimite în judecată comparativ cu procedura camerei preliminare, observă că judecătorul de cameră preliminară din faza camerei preliminare desfășoară o activitate similară celei desfășurate de judecătorul de cameră preliminară care pronunță soluția prevăzută de art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală. Reține că o componentă a cenzurii derulate în fiecare dintre aceste proceduri, se referă la verificarea legalității probelor administrate în faza de urmărire penală, activitate cu privire la care Curtea a apreciat în Decizia nr. 641 din 11 noiembrie 2014. Apreciază că argumentele Curții Constituționale referitoare la posibilitatea administrării de probe de către judecătorul de cameră preliminară în faza de cameră preliminară, în anumite circumstanțe, în vederea lămuririi aspectelor de fapt ce au stat la baza obținerii anumitor probe sunt valabile și în ceea ce privește funcția judiciară desfășurată în vederea pronunțării cel puțin a soluției prevăzute de art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală.

10. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autoarea din Dosarul nr. 448D/2016 susține că normele procesual penale criticate sunt neconstituționale, în măsura în care împiedică administrarea de probe de către părțile din proces sau chiar de către procuror, fiind încălcate astfel dispozițiile constituționale și convenționale referitoare la principiul securității juridice, care decurge din principiul legalității statuat în art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, dreptul persoanelor de a se adresa justiției și dreptul la un proces echitabil. În ceea ce privește dreptul la un proces echitabil, reține că instanța de contencios constituțional a clarificat statutul procurorului și a actelor emise de acesta prin Decizia nr. 486 din 2 decembrie 1997, prin care a statuat că „art. 278 din vechiul Cod de procedură penală este constituțional numai în măsura în care nu oprește persoana nemulțumită de soluționarea plângerii împotriva măsurilor sau actelor efectuate de procuror ori efectuate pe baza dispozițiilor date de acesta și care nu ajung în fața instanțelor judecătorești să se adreseze justiției în temeiul art. 21 din Constituție, ce urmează să se aplice în mod direct”.

Arată că această soluție s-a întemeiat pe concepția Curții Constituționale, exprimată în Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, potrivit căreia Ministerul Public reprezintă o magistratură specială, care nu îndeplinește atribuții de natură jurisdicțională, deși, conform Constituției, face parte din „*autoritatea judecătorească*”. S-a arătat, cu acel prilej, că «în sensul prevederilor art. 131 alin. (1) din Constituție, procurorii își desfășoară activitatea „*sub autoritatea ministrului justiției*”, organ esențialmente executiv, fiind, pe cale de consecință, ei înșiși agenți ai autorității executive.» Face precizarea că aceleași argumente se regăsesc și în Hotărârea pronunțată în Cauza *Vasilescu împotriva României*, prilej cu care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a analizat statutul procurorului și a conchis că acesta nu întrunește cerințele pentru a fi considerat o instanță, în sensul art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece nu sunt îndeplinite condițiile de independență prevăzute de acesta. Apreciază că exigențele art. 6 paragraful 1 din Convenție se referă la reglementarea prin lege a existenței, competenței și procedurii instanțelor judecătorești. Aceste prevederi ale Convenției cer ca instanța să aibă competența de a „hotărî”, de a da o soluție în spețele ce îi sunt înaintate spre soluționare, fie acestea în materie penală sau civilă. Cu alte cuvinte, instanța judecătorească trebuie să fie în măsură a aprecia ansamblul de elemente, în fapt sau în drept, care conduc la soluția litigiului. Face referire la Hotărârea pronunțată în Cauza *Sporrong împotriva Suediei*, în care instanța de la Strasbourg a statuat că, date fiind atribuțiile Curții Administrative Supreme, care nu putea exercita, la acea dată, decât un control redus asupra măsurilor administrative care permiteau exproprierea, nefiind competentă să decidă asupra fondului cauzei, această instanță nu putea fi considerată o instanță judecătorească în sensul art. 6 paragraful 1 din Convenție. Apreciază că normele procesual penale criticate, atâta vreme cât permit o interpretare în sensul inadmisibilității administrării de probe în fața instanței de judecată — care judecă plângerea împotriva soluțiilor procurorului —, împiedică instanța respectivă să aprecieze ansamblul tuturor elementelor, în fapt și în drept, care conduc la soluția litigiului, adică o împiedică să fie o instanță, în sensul art. 6 paragraful 1 din Convenție. Apreciază că nu există niciun argument întemeiat care să justifice inadmisibilitatea administrării unor probe în fața judecătorului care judecă plângerea împotriva soluțiilor de clasare ale procurorului, cu atât mai puțin, argumentul potrivit căruia judecătorul trebuie să verifice probele din dosarul de urmărire penală, adică probele avute în vedere de procuror la momentul pronunțării ordonanței de clasare. Susține că normele procesual penale criticate încalcă principiul securității juridice, care decurge din principiul legalității statuat de art. 1 alin. (5) din Constituție, întrucât din conținutul lor nu se înțelege cu necesitate că administrarea de probe în această fază a judecării ar fi inadmisibilă și face referire, în acest sens, la dispozițiile art. 341 alin. (2) din Codul de procedură penală din care rezultă că la dosar nu se poate depune altceva decât notele scrise privind admisibilitatea cererii. Apreciază că exigențele de claritate și predictibilitate a legislației impun ca formularea acestei soluții legislative să fie mult mai clară și mai adecvată, astfel încât să fie înțeleasă de orice justițiabil și, în acest sens, face referire la prevederile art. 8 și art. 37 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative.

11. **Judecătoria Brașov — Secția penală**, exprimându-și opinia în Dosarul nr. 448D/2016, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Pentru început, face referire la Decizia Curții nr. 354 din 23 septembrie 2004, prin care instanța de contencios constituțional s-a pronunțat cu

privire la constituționalitatea dispozițiilor art. 278¹ alin. (7) din vechiul Cod de procedură penală, reținând că „potrivit prevederilor art. 126 alin. (2) din Constituție, republicată, stabilirea competenței instanțelor judecătorești și procedurii de judecată reprezintă atributul exclusiv al legiuitorului. În virtutea acestei competențe, legiuitorul a conceput art. 278¹ din Codul de procedură penală ca un răspuns la necesitatea garantării unei neîngrădite exercitări a dreptului de acces liber la justiție al oricărei persoane, pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime și a dreptului la apărare, prevăzute atât în Constituție, cât și în reglementările internaționale invocate de autorul excepției. Astfel, acest text de lege stabilește dreptul persoanei vătămate și al oricărei altei persoane ale cărei interese legitime sunt vătămate de a face plângere împotriva soluțiilor de netrimitere în judecată date de procuror, la instanța judecătorească în competența căreia ar reveni judecarea cauzei în primă instanță, și reglementează procedura de judecare și de soluționare a plângerii. Conform principiului oficialității procesului penal, instanța judecătorească poate fi legal sesizată pentru judecarea unei infracțiuni, de regulă, numai prin rechizitoriul parchetului. Când procurorul refuză trimiterea în judecată, adoptând o soluție de clasare a cauzei, de neîncepere a urmăririi penale, de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale, iar procurorul ierarhic superior respinge plângerea formulată împotriva soluției, persoana vătămată ori altă persoană lezată în interesele sale legitime se poate adresa cu plângere justiției. În cadrul judecării unei asemenea plângeri, instanța judecătorească competentă urmează să examineze legalitatea și temeinicia soluției atacate. Așa fiind, este evident că o asemenea examinare se poate face numai pe baza lucrărilor și a materialului dosarului cauzei, pe care s-a întemeiat și soluția dată de procuror, precum și pe baza eventualelor înscrisuri noi prezentate. Instanța, nefiind sesizată pentru judecarea cauzei în fond, nu poate administra noi probe. Judecând plângerea, instanța poate pronunța una dintre cele trei soluții prevăzute de art. 278¹ alin. 8: a) respinge plângerea, prin sentință, menținând soluția dată de procuror, când constată că aceasta este legală și temeinică; b) admite plângerea, prin sentință, desființează soluția atacată și trimite cauza procurorului în vederea începerii sau redeschiderii urmăririi penale, care urmează să completeze urmărirea penală înainte de soluționarea finală a acesteia; c) admite plângerea, prin încheiere, desființează soluția atacată și, considerându-se legal sesizată prin plângere, întrucât la dosar sunt suficiente probe pentru judecarea cauzei, reține aceasta spre judecare. În acest caz, se aplică, în mod corespunzător, dispozițiile procedurale privind judecarea în primă instanță și căile de atac.” În același sens, invocă și deciziile Curții nr. 412 din 12 octombrie 2004, nr. 414 din 12 octombrie 2004, nr. 440 din 26 octombrie 2004, nr. 31 din 25 ianuarie 2005, nr. 233 din 21 aprilie 2005, nr. 54 din 26 ianuarie 2006 și nr. 165 din 28 februarie 2006 care conturează o jurisprudență constantă a instanței de control constituțional în materia analizată. Judecătorul de cameră preliminară apreciază că rațiunile expuse mai sus susțin și actuala opțiune a legiuitorului de a limita administrarea de probe în cadrul procedurii de soluționare a plângerii formulate împotriva soluțiilor de netrimitere în judecată, câtă vreme natura acesteia nu s-a modificat în contextul reglementării în vigoare. Observă că și în sistemul noii legislații procesual penale procedura în discuție nu vizează judecarea propriu-zisă a cauzei penale, ci constituie un mijloc procedural prin care se realizează un examen, sub aspectul legalității, al rezoluției sau al ordonanței procurorului atacate. Raportat la aceste aspecte, apreciază că nu se poate considera că verificarea de către judecător a ordonanței atacate numai pe baza lucrărilor și a

materialului din dosarul de urmărire penală ar fi de natură să aducă atingere liberului acces la justiție ori dreptului la un proces echitabil. Dimpotrivă, apreciază că este firesc ca, în vederea soluționării plângerii, judecătorul să verifice, pe baza lucrărilor și a materialului existente în dosarul cauzei, care au fost avute în vedere de procuror la adoptarea soluției de netrimitere în judecată atacate, dacă această soluție a fost sau nu dispusă cu respectarea dispozițiilor legale. În sprijinul acestei opinii aduce ca argument și faptul că prevederile art. 3 alin. (4) din Codul de procedură penală permit doar organelor de urmărire penală administrarea de probe în cursul urmăririi penale, acestea neputând să fie completate în procedura plângerii împotriva soluției dispuse de procuror. Susține, de asemenea, judecătorul de cameră preliminară că, în cazul în care înțelege să se prevaleze de probe noi pentru a obține desființarea ordonanței procurorului, partea are posibilitatea de a cere revocarea acesteia, în condițiile art. 335 alin. (2) din Codul de procedură penală. Cât privește conformitatea dispoziției criticate cu prevederea înscrisă în art. 1 alin. (5) din Constituție, judecătorul de cameră preliminară apreciază că aceasta este suficient de clară și previzibilă, din cuprinsul art. 341 alin. (2) din Codul de procedură penală, rezultând cu claritate că în procedura în discuție părțile pot depune note scrise cu privire la admisibilitatea sau temeinicia plângerii. Arată că opțiunea legiuitorului de a limita probațiunea în această procedură rezultă și din compararea textelor art. 341 alin. (2) din Codul de procedură penală cu prevederea corespunzătoare din vechea reglementare — art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală din 1968 — care prevedea posibilitatea administrării probei cu înscrisuri. Nepreluând în integralitate norma anterioară, legiuitorul și-a exprimat, tacit, dar nu echivoc, preferința pentru neadministrarea de probe în această procedură.

12. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

13. **Guvernul**, exprimându-și punctul de vedere în dosarele Curții nr. 274D/2016 și nr. 448D/2016, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că plângerea reglementată de dispozițiile art. 340 și următoarele din Codul de procedură penală are ca obiect verificarea legalității și temeiniciei soluțiilor de urmărirea ori de netrimitere în judecată, dispuse de procuror. Prin urmare, în cadrul acestei proceduri, judecătorul de cameră preliminară este chemat să se pronunțe nu asupra fondului cauzei penale — existența faptei, caracterul infracțional al acesteia și imputabilitatea faptei în raport cu persoana cercetată —, ci asupra întemeierii în fapt — raportat la probele administrate în urmărirea penală — și în drept — raportat la prevederile legale incidente — a soluției dispuse de procuror. Opțiunea legiuitorului de a nu permite administrarea de probe noi în procedura plângerii reglementate de art. 340 și următoarele din Codul de procedură penală are o justificare în specificul acestei proceduri, căci verificarea legalității și temeiniciei soluției procurorului nu poate fi făcută decât prin raportare la situația de fapt și la probele avute în vedere de procuror în faza de urmărire penală. În această procedură specială, constatarea necesității administrării unor probe noi echivalează *de lege lata* cu constatarea caracterului incomplet al probatoriului administrat în faza de urmărire penală. Astfel, dacă examinând plângerea, judecătorul de cameră preliminară constată că probele administrate în faza urmăririi penale nu confirmă soluția procurorului și nici nu sunt suficiente pentru a justifica o altă soluție, acesta nu poate proceda la completarea probatoriului, ci va dispune — în temeiul art. 341 alin. (6) lit. b)

din Codul de procedură penală sau, după caz, al art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală — admiterea plângerii, desființarea soluției atacate și trimiterea cauzei la procuror pentru a începe sau pentru a completa urmărirea penală ori, după caz, pentru a pune în mișcare acțiunea penală și a completa urmărirea penală; în același sens sunt și dispozițiile art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală, potrivit cărora începerea judecării — ca urmare a admiterii plângerii și desființării soluției atacate — nu poate fi dispusă decât dacă judecătorul de cameră preliminară constată că probele legal administrate sunt suficiente. Așadar, în cazul contrar, acesta nu va putea complini probatoriul, ci va trebui să trimită cauza la procuror pentru completarea urmăririi penale. Apreciază că soluția legislativă nu aduce atingere dreptului la un proces echitabil, de vreme ce, în prezent, urmare a Deciziei Curții nr. 599 din 21 octombrie 2014, judecarea plângerii reglementate de art. 340 și următoarele din Codul de procedură penală, are loc cu citarea petentului, dar și a părților și subiecților procesuali principali, în condiții de contradictorialitate și oralitate, aceștia având posibilitatea nu doar de a depune note scrise, ci și de a se prezenta pentru a-și susține punctele de vedere în fața judecătorului de cameră preliminară, personal ori reprezentați sau asistați de apărător.

14. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

16. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 341 alin. (2) din Codul de procedură penală. Deși, prin încheierea de sesizare din Dosarul Curții nr. 448D/2016, instanța de control constituțional a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 din Codul de procedură penală, față de criticile autoarei excepției, Curtea reține că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie și în acest dosar dispozițiile art. 341 alin. (2) din Codul de procedură penală. Ulterior sesizării Curții, alin. (2) al art. 341 din Codul de procedură penală a fost modificat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din data de 23 mai 2016. Având în vedere însă că soluționarea cauzelor penale în care au fost invocate prezentele excepții de neconstituționalitate, s-a făcut prin Încheierea nr. 65 din 9 februarie 2016 pronunțată de Judecătoria Constanța — Secția penală, judecătorul de cameră preliminară, în Dosarul nr. 8.873/212/2015, respectiv prin Încheierea nr. 64 din 29 martie 2016 pronunțată de Judecătoria Brașov — Secția penală, judecătorul de cameră preliminară, în Dosarul nr. 23.305/197/2015, — care sunt și actele de sesizare a Curții Constituționale — producând efecte norma de procedură prevăzută de textul art. 341 alin. (2) din Codul de procedură penală în redactarea cu care a fost sesizată Curtea, aceasta din urmă se va pronunța asupra dispozițiilor art. 341

alin. (2) din Codul de procedură penală în forma anterioară intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 18/2016. Textul de lege criticat are următorul conținut: „*Judecătorul de cameră preliminară stabilește termenul de soluționare, care este comunicat, împreună cu un exemplar al plângerii, procurorului și părților, care pot depune note scrise cu privire la admisibilitatea ori temeinicia plângerii. Petentului i se va comunica termenul de soluționare. Persoana care a avut în cauză calitatea de inculpat poate formula cereri și ridica excepții și cu privire la legalitatea administrării probelor ori a efectuării urmăririi penale*”.

17. Judecătorul de cameră preliminară apreciază că normele procesual penale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil, iar autoarea excepției din Dosarul Curții nr. 448D/2016 apreciază că normele procesual penale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5) potrivit căruia respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie, ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului și ale art. 21 privind liberul acces la justiție raportate la art. 6 paragraful 1 privind dreptul la un proces echitabil, din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Invocă și dispozițiile art. 47 privind dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil, din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

18. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prin Decizia nr. 599 din 21 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 886 din 5 decembrie 2014, a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (5) din Codul de procedură penală și a constatat că soluția legislativă potrivit căreia judecătorul de cameră preliminară se pronunță asupra plângerii „*fără participarea petentului, a procurorului și a intimaților*” este neconstituțională, întrucât contravine dreptului la un proces echitabil în componentele sale referitoare la contradictorialitate și oralitate. În acest sens, Curtea a reținut că, atât plângerea petentului, cât și notele scrise ale procurorului și ale intimaților sunt susceptibile de a influența soluția privind litigiul ce face obiectul acelei proceduri, determinantă cu privire la confirmarea/infirmarya stingerii acțiunii penale. Astfel, din perspectiva contradictorialității și oralității, ca elemente esențiale ale egalității de arme și ale dreptului la un proces echitabil, Curtea a constatat că legea trebuie să prevadă posibilitatea petentului, a procurorului și a intimaților de a dezbate, în mod efectiv, observațiile depuse judecătorului de cameră preliminară, fiind necesară citarea acestora pentru realizarea respectivelor garanții (paragrafele 46 și 47).

19. Curtea reține, de asemenea, că prin Decizia nr. 599 din 21 octombrie 2014, precitată, a identificat o modalitate *sui generis* de formulare a unei acuzații penale în procedura de soluționare a plângerilor împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimitere în judecată. Astfel, cu toate că procedura în discuție nu vizează *ab initio* existența unei acuzații în materie penală, deoarece ea a fost înlăturată de soluțiile pronunțate de procuror, câtă vreme, potrivit dispozițiilor art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală, judecătorul de cameră preliminară, prin încheiere, poate desființa soluția atacată și dispune începerea judecării, atunci încheierea pronunțată are valențele unui rechizitoriu, deci a unei acuzații în materie penală (paragraful 34). De aceea, atunci când o instanță — așa cum este judecătorul de cameră preliminară — este competentă să analizeze temeinicia unei plângeri prin analiza întregii probațiuni existente care fundamentează în ansamblu stingerea acțiunii penale, ea nu poate, din motive ce țin de echitatea procedurii, să tranșeze asupra chestiunilor respective fără o apreciere

nemijlocită a declarațiilor persoanei care susține că nu a comis fapta considerată ca infracțiune (paragraful 42). În plus, în cauzele în care a fost pusă în mișcare acțiunea penală, obiectul procedurii referitoare la soluționarea plângerilor împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimitere în judecată îl constituie nu numai admisibilitatea și temeinicia acestora, cât și verificarea legalității administrării probelor și a efectuării urmăririi penale. Potrivit art. 341 alin. (11) din Codul de procedură penală, probele care au fost excluse de judecător în această fază nu pot fi avute în vedere la judecarea în fond a cauzei, dacă judecătorul de cameră preliminară a dispus și începerea judecării. Or, câtă vreme probele reprezintă chintesența oricărui proces penal, iar organul de urmărire penală strânge și administrează probe atât în favoarea, cât și în defavoarea suspectului sau inculpatului, atunci este evident că procedura desfășurată în aceste situații are o influență directă asupra desfășurării și echității procedurii ulterioare, inclusiv asupra procesului propriu-zis (paragraful 43). Totodată, Curtea a reținut că principiul egalității armelor — unul dintre elementele conceptului mai larg de proces echitabil — prevede ca fiecare parte să dispună de posibilitatea rezonabilă de a-și prezenta cauza în condiții care să nu o plaseze într-o situație dezavantajoasă față de adversarul său. Or, din această perspectivă, Curtea a constatat că, prin absența dezbaterilor contradictorii, petentul, partea civilă, partea responsabilă civilmente, suspectul sau persoana vătămată nu numai că nu pot, asemeni persoanei care a avut calitatea de inculpat, să formuleze cereri și să ridice excepții cu privire la legalitatea administrării probelor ori a efectuării urmăririi penale, dar nu pot contesta în niciun fel aceste cereri ori excepții, cu atât mai mult cu cât, potrivit art. 374 alin. (7) teza întâi din Codul de procedură penală, probele administrate în cursul urmăririi penale și necontestate de părți nu se readministrează în cursul cercetării judecătorești. De aceea, în condițiile în care persoanele interesate ar fi citate, ar avea posibilitatea să se prezinte la dezbateri și, prin urmare, ar putea beneficia de dreptul de a-și exprima opiniile și de a răspunde nu numai la aspectele relevante reciproc, dar și la eventualele întrebări ale judecătorului de cameră preliminară (paragraful 41).

20. Având în vedere toate aceste considerente de principiu, prin Decizia nr. 42 din 17 februarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 200 din 25 martie 2015, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (2) din Codul de procedură penală, prin raportare la prevederile art. 16 și art. 21 din Constituție invocate și în prezenta cauză și față de critici similare. Astfel, Curtea a amintit cele statuate prin Decizia nr. 599 din 21 octombrie 2014, precitată, și anume că judecarea plângerii fără participarea petentului, a procurorului și a intimaților contravine dreptului la un proces echitabil în componentele sale referitoare la contradictorialitate și oralitate, întrucât norma legală nu permite comunicarea către aceștia a documentelor care sunt de natură să influențeze decizia judecătorului și nu prevede posibilitatea de a discuta în mod efectiv observațiile depuse în fața instanței. Odată citate însă, părțile au posibilitatea să ia cunoștință despre desfășurarea procedurii în fața judecătorului de cameră preliminară și au dreptul să consulte toate documentele existente în dosarul cauzei, fiindu-le asigurate în acest fel toate drepturile și garanțiile procesuale pe care dreptul la un proces echitabil le presupune în faza procesuală analizată (paragraful 18).

21. Totodată, în Decizia nr. 442 din 21 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 666 din 30 august 2016, analizând critici identice celor invocate în prezentele cauze — potrivit cărora dispozițiile art. 341 alin. (2) din Codul de procedură penală sunt neconstituționale, întrucât nu permit administrarea de probe de către judecătorul de cameră

preliminară sau nu sunt suficient de clare cu privire la această posibilitate — Curtea a statuat în paragrafele 29—32 ale deciziei precitate că limitarea mijloacelor de probă este justificată având în vedere natura juridică a acestei plângeri, care nu vizează judecarea propriu-zisă a cauzei penale, ci constituie un mijloc procedural prin care se realizează un examen al ordonanței procurorului, atacate sub aspectul legalității acesteia. Ca urmare, este firesc ca, în vederea soluționării plângerii, instanța să verifice, pe baza lucrărilor și a materialului existente în dosarul cauzei, care au fost avute în vedere de procuror la emiterea ordonanței de neurmărire/netrimitere în judecată atacate, dacă această soluție a fost sau nu dispusă cu respectarea dispozițiilor legale. De aceea, dispozițiile art. 341 alin. (2) din Codul de procedură penală nu încalcă dreptul la un proces echitabil, astfel cum este acesta consfințit de prevederile constituționale și de reglementările internaționale, petentul având deplina libertate de a demonstra în fața instanței de judecată nelegalitatea actului atacat, în raport cu lucrările și materialul din dosarul cauzei, cu notele scrise depuse, precum și cu cererile și excepțiile formulate de către inculpat cu privire la legalitatea administrării probelor ori a efectuării urmăririi penale.

22. Așa fiind, Curtea nu a primit critica potrivit căreia se încalcă dreptul de acces liber la justiție, plângerea reglementată de dispozițiile art. 341 din Codul de procedură penală reprezentând prin ea însăși o garanție a realizării acestui drept. Stabilirea unor reguli speciale de procedură în cazul judecării plângerii împotriva ordonanței procurorului de neurmărire/netrimitere în judecată este realizată de legiuitor în exercitarea competenței sale constituționale și nu încalcă liberul acces la justiție, Curtea Constituțională statuând în acest sens că „legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, ca și modalitățile de exercitare a drepturilor procedurale, principiul liberului acces la justiție presupunând posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a utiliza aceste proceduri, în formele și în modalitățile instituite de lege” (Decizia Plenumului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994).

23. Totodată, Curtea a constatat că textul de lege criticat nu aduce atingere dreptului la un proces echitabil așa cum este acesta consfințit de prevederile constituționale și de reglementările internaționale invocate, câtă vreme petentul are deplina libertate de a demonstra în fața instanței de judecată nelegalitatea actului atacat, în raport cu lucrările și materialul din dosarul cauzei, cu notele scrise depuse, precum și cu posibilitatea formulării de către inculpat a unor cereri sau excepții cu privire la legalitatea administrării probelor ori a efectuării urmăririi penale.

24. Faptul că aceste drepturi fundamentale nu sunt cu nimic îngrădite prin dispozițiile legale supuse criticilor de neconstituționalitate rezultă și din reglementarea, prin dispozițiile art. 341 alin. (6) și (7) din Codul de procedură penală, a soluțiilor ce pot fi date de judecătorul de cameră preliminară plângerii împotriva ordonanțelor procurorului de neurmărire/netrimitere în judecată. Astfel, indiferent de soluția pronunțată, judecătorul de cameră preliminară apreciază și cu privire la probele administrate în dosarul de urmărire penală, inclusiv sub aspectul dacă acestea sunt sau nu suficiente pentru a fundamenta soluția organului de cercetare penală. Admițând plângerea și desființând soluția atacată, instanța poate să dispună motivat fie trimiterea cauzei procurorului „*pentru a începe sau pentru a completa urmărirea penală ori, după caz, pentru a pune în mișcare acțiunea penală și a completa urmărirea penală*” [art. 341 alin. (6) lit. b) și alin. (7) pct. 2 lit. b) din Codul de

procedură penală] ori schimbă temeiul de drept al soluției de clasare dacă prin aceasta nu se creează o situație mai grea pentru persoana care a făcut plângerea [art. 341 alin. (6) lit. c) și art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. d) din Codul de procedură penală], fie atunci când probele legal administrate sunt suficiente pentru judecarea cauzei, desființează soluția și dispune începerea judecării cu privire la faptele și persoanele pentru care, în cursul cercetării penale, a fost pusă în mișcare acțiunea penală, trimițând dosarul spre repartizare aleatorie [art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală]. În ambele situații, dreptul la un proces echitabil al petentului este pe deplin asigurat, acesta având posibilitatea să se prevaleze de toate garanțiile procesuale ce caracterizează acest drept, sens în care, în cazul prevăzut de art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c), procurorul și inculpatul pot face, motivat, contestație cu privire la modul de soluționare a excepțiilor privind legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale, contestație care va fi soluționată, în lumina Deciziei Curții nr. 663 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 52 din 22 ianuarie 2015, cu participarea părților, subiecților procesuali principali și a procurorului, asigurându-se în acest fel comunicarea către aceștia a documentelor care sunt de natură să influențeze decizia judecătorului, precum și posibilitatea de a discuta în mod efectiv observațiile depuse în fața instanței.

25. De altfel, împrejurarea că judecătorul de cameră preliminară va putea verifica, în cauzele în care a fost pusă în mișcare acțiunea penală, legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale, putând exclude probele nelegal administrate ori, după caz, să sancționeze potrivit art. 280—282 actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii, în așa fel încât, în situația dispunerii începerii judecării, probele astfel excluse nu mai pot fi avute în vedere la judecarea în fond a cauzei, nu reprezintă altceva decât o reflectare a exigențelor dreptului la un proces echitabil.

26. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a modifica jurisprudența Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziilor anterior arătate sunt aplicabile și în prezenta cauză.

27. Totodată, autoarea excepției din Dosarul Curții nr. 448D/2016 consideră că normele procesual penale criticate contravin, prin raportare la art. 20 din Constituția României, prevederilor art. 47 privind dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil, din Carta drepturilor fundamentale a

Uniunii Europene, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria C, nr. 303 din 14 decembrie 2007.

28. Din examinarea excepției de neconstituționalitate invocate, Curtea constată că invocarea art. 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, prin raportare la art. 20 din Constituția României, este incorectă. Carta, potrivit art. 6 alin. 1 din Versiunea consolidată a Tratatului privind Uniunea Europeană, publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene seria C, nr. 84 din 30 martie 2010, are aceeași valoare juridică cu cea a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene, care, în înțelesul art. 148 din Constituția României, reprezintă tratatele constitutive ale Uniunii Europene. Așadar, în sistemul constituțional românesc, Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene nu intră sub incidența art. 20 din Constituție, care se referă la tratatele internaționale privind drepturile omului, astfel încât autorul excepției ar fi trebuit să invoce normele cuprinse în Cartă prin raportare la art. 148 din Legea fundamentală (în acest sens este Decizia Curții Constituționale nr. 206 din 6 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 254 din 17 aprilie 2012).

29. Cu toate acestea, cu privire la critica de neconstituționalitate raportată la prevederile art. 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, Curtea reține că, prin deciziile nr. 1.237 din 6 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 785 din 24 noiembrie 2010 și nr. 1.479 din 8 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 59 din 25 ianuarie 2012, a statuat, de principiu, că prevederile Cartei drepturilor fundamentale a Uniunii Europene sunt aplicabile în controlul de constituționalitate în măsura în care asigură, garantează și dezvoltă prevederile constituționale în materia drepturilor fundamentale, cu alte cuvinte, în măsura în care nivelul lor de protecție este cel puțin la nivelul normelor constituționale în domeniul drepturilor omului. În speță, Curtea constată că, în ceea ce privește dispozițiile art. 47 privind dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, considerentele reținute în paragrafele 18—25 ale prezentei decizii abordează toate aceste aspecte, fiind, în consecință, valabile și cu privire la aceste dispoziții din Cartă.

30. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată din oficiu, de judecătorul de cameră preliminară, în Dosarul nr. 8.873/212/2015 al Judecătoriei Constanța — Secția penală și de Asociația „Alianța pentru Combaterea Abuzurilor” în Dosarul nr. 23.305/197/2015 al Judecătoriei Brașov — Secția penală și constată că dispozițiile art. 341 alin. (2) din Codul de procedură penală, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Constanța — Secția penală și Judecătoriei Brașov — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 13 decembrie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

ACTE ALE COLEGIULUI MEDICILOR VETERINARI

COLEGIUL MEDICILOR VETERINARI

HOTĂRÂRE**privind modificarea Hotărârii Congresului Național al Medicilor Veterinari nr. 3/2013 pentru adoptarea Regulamentului de organizare și funcționare al Colegiului Medicilor Veterinari, a Statutului medicului veterinar și a Codului de deontologie medicală veterinară**

În temeiul art. 14 lit. a) și b), art. 15 și art. 47 lit. a) și b) din Legea nr. 160/1998 pentru organizarea și exercitarea profesiei de medic veterinar, republicată,

Congresul Național al Medicilor Veterinari hotărăște:

Art. I. — Hotărârea Congresului Național al Medicilor Veterinari nr. 3/2013 pentru adoptarea Regulamentului de organizare și funcționare al Colegiului Medicilor Veterinari, a Statutului medicului veterinar și a Codului de deontologie medicală veterinară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 676 din 16 septembrie 2014, se modifică după cum urmează:

1. Anexa nr. 1 „Regulamentul de organizare și funcționare al Colegiului Medicilor Veterinari” se modifică și se înlocuiește cu anexa nr. 1 la prezenta hotărâre.

2. Anexa nr. 2 „Statutul medicului veterinar” se modifică și se înlocuiește cu anexa nr. 2 la prezenta hotărâre.

Art. II. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. III. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare în termen de 60 de zile de la data publicării.

Președintele Colegiului Medicilor Veterinari,
Viorel Andronie

București, 25 octombrie 2016.
Nr. 4.

ANEXA Nr. 1
(Anexa nr. 1 la Hotărârea nr. 3/2013)

REGULAMENTUL**de organizare și funcționare al Colegiului Medicilor Veterinari****CAPITOLUL I**
Dispoziții generale

Art. 1. — (1) Colegiul Medicilor Veterinari, înființat în temeiul Legii nr. 160/1998 pentru organizarea și exercitarea profesiei de medic veterinar, republicată, se organizează și funcționează în conformitate cu prevederile prezentului regulament.

(2) Sediul Colegiului Medicilor Veterinari se stabilește în Splaiul Independenței nr. 105, sectorul 5, municipiul București.

(3) Sediile filialelor județene și a municipiului București ale Colegiului Medicilor Veterinari vor fi stabilite de către acestea.

Art. 2. — (1) Colegiul Medicilor Veterinari este un organism autonom, neguvernamental, apolitic, nonprofit, cu patrimoniul propriu și personalitate juridică, ce reprezintă interesele și apără drepturile profesionale ale membrilor săi.

(2) În activitatea sa, Colegiul Medicilor Veterinari respectă politica sanitar-veterinară a statului.

(3) Colegiul Medicilor Veterinari poate înființa societăți, în calitate de asociat unic, care să îi aducă venituri legale. Dividendele nefolosite pot fi utilizate pentru realizarea scopului Colegiului Medicilor Veterinari.

(4) Colegiul Medicilor Veterinari poate desfășura activități economice cu respectarea legislației în vigoare.

Art. 3. — (1) Colegiul Medicilor Veterinari reprezintă forul profesional al medicilor veterinari din România.

(2) Cu excepțiile prevăzute de lege și de Statutul medicului veterinar, toți medicii veterinari care exercită profesia de medic veterinar pe teritoriul României trebuie să fie înscrși în Colegiul

Medicilor Veterinari, calitatea de membru fiind atestată prin cartea de identitate/cardul de identitate al medicului veterinar.

Art. 4. — (1) Colegiul Medicilor Veterinari urmărește în permanență aplicarea și respectarea prevederilor Codului de deontologie medicală veterinară pentru menținerea prestigiului, onoarei și demnității profesionale.

(2) Scopul principal al Colegiului Medicilor Veterinari este asigurarea creșterii responsabilității și autorității membrilor săi, în îndeplinirea îndatoririlor profesionale, respectarea normelor legale în vigoare pentru apărarea sănătății animalelor, sănătății publice, protecția consumatorului și a mediului înconjurător și păstrarea echilibrului ecologic.

Art. 5. — În exercitarea profesiei, medicul veterinar aplică, respectă și este protejat de legile statului și de prevederile Statutului medicului veterinar și ale Codului de deontologie medicală veterinară, aprobate de Congresul Național al Medicilor Veterinari.

CAPITOLUL II
Organizare, atribuții și competențe**SECȚIUNEA 1****Organizarea și funcționarea Colegiului Medicilor Veterinari**

Art. 6. — Organizarea și funcționarea Colegiului Medicilor Veterinari se realizează pe principiul teritorial, la nivel național și de județ/municipiul București, al eligibilității și al ierarhiei.

Art. 7. — La nivelul județelor, respectiv al municipiului București, Colegiul Medicilor Veterinari se organizează ca filiale,

cu personalitate juridică și organizare economico-financiară proprie, subordonate ierarhic Colegiului Medicilor Veterinari.

Art. 8. — Organele de conducere ale Colegiului Medicilor Veterinari sunt:

a) Congresul național al Medicilor Veterinari, denumit în continuare *Congresul național*;

b) Consiliul național al Colegiului Medicilor Veterinari, denumit în continuare *Consiliul național*;

c) consiliile județene și respectiv al municipiului București.

Art. 9. — În cadrul Consiliului național se constituie și funcționează Comisia superioară de deontologie și litigii, Comisia centrală de cenzori, Comisia legislativă, Comisia pentru cercetare, știință și învățământ, Comisia națională pentru dezvoltarea profesională continuă din domeniul medical veterinar, precum și alte comisii pe domenii de activitate, iar în cadrul consiliilor județene/al municipiului București, comisii de deontologie și litigii și comisii de cenzori.

SECȚIUNEA a 2-a

Colegiul Medicilor Veterinari la nivel național

A. Congresul național

Art. 10. — (1) Congresul național reprezintă forul reprezentativ suprem al profesiei și este format din delegații aleși prin vot secret de către adunările generale ale medicilor veterinari din județe și municipiul București, conform unei norme de reprezentare de un delegat la 30 de membri. La Congresul național participă cu drept de vot și președinții consiliilor județene nou-aleși.

(2) Data de referință pentru stabilirea numărului de delegați, raportat la numărul de membri ai fiecărei filiale județene/a municipiului București care au cotizația achitată la zi, se stabilește prin hotărâre a Consiliului național.

(3) La Congresul național participă de drept și membrii Biroului executiv al Consiliului național în exercițiu, care vor avea însă drept de vot numai dacă au și calitatea de delegat.

(4) La Congresul național pot fi invitate de către Biroul executiv al Consiliului național în exercițiu oficialități, personalități ale profesiei, reprezentanți ai diferitelor instituții, organizații profesionale din țară și din străinătate, societăți și firme de profil etc., fără drept de vot.

(5) Congresul național și Congresul extraordinar se întrunesc conform prevederilor art. 13 alin (2) din Legea nr. 160/1998 pentru organizarea și exercitarea profesiei de medic veterinar, republicată.

Art. 11. — (1) La propunerea Biroului executiv, Consiliul național convoacă Congresul național extraordinar cu cel puțin 15 zile înainte de data stabilită pentru desfășurare.

(2) La Congresul național extraordinar pot participa, cu drept de vot, aceiași delegați care au participat la Congresul național, dacă perioada de timp dintre cele două congrese nu este mai mare de 60 de zile.

Art. 12. — Convocarea Congresului național se face de către Consiliul național, cu cel puțin 60 de zile înainte de data stabilită pentru desfășurare. Biroul executiv stabilește data și ordinea de zi, iar Consiliul național le aprobă.

Art. 13. — (1) Congresul național are atribuțiile prevăzute la art. 14 din Legea nr. 160/1998, republicată;

(2) Congresul național, legal constituit, validează:

a) membrii consiliilor județene și ai consiliului municipiului București ale Colegiului Medicilor Veterinari;

b) delegații la Congresul național, Consiliul național nou-constituit, președintele și vicepreședintele Comisiei legislative, președintele și vicepreședintele Comisiei de liberă practică, secretarul Biroului executiv al Consiliului național, precum și președintele și vicepreședintele Comisiei pentru cercetare, știință și învățământ.

(3) Congresul național, legal constituit, alege:

a) președintele Colegiului Medicilor Veterinari;

b) vicepreședinții Biroului executiv al Consiliului național;

c) președintele, vicepreședintele și membrii Comisiei superioare de deontologie și litigii;

d) Comisia centrală de cenzori;

e) membrii supleanți ai comisiilor menționate la lit. c) și lit. d).

(4) Congresul național, legal constituit, aprobă:

a) rapoartele de activitate ale Biroului executiv, ale Comisiei superioare de deontologie și litigii și ale Comisiei centrale de cenzori privind activitatea financiar-contabilă a Biroului executiv în exercițiu;

b) descărcarea de gestiune a Biroului executiv în exercițiu.

(5) La propunerea Consiliului național, Congresul național acordă titlul de președinte de onoare al Colegiului Medicilor Veterinari.

Art. 14. — Hotărârile Congresului național, adoptate în condițiile prevăzute de art. 13 alin. (3) din Legea nr. 160/1998, republicată, sunt obligatorii pentru toți membrii Colegiului Medicilor Veterinari.

B. Consiliul național

Art. 15. — (1) Consiliul național este format din:

a) Biroul executiv;

b) președinții consiliilor județene și al Consiliului Municipiului București, aleși prin vot secret de adunările generale județene, respectiv a municipiului București ale medicilor veterinari;

c) președintele Comisiei superioare de deontologie și litigii.

(2) În cazul în care din Biroul executiv fac parte și președinți ai consiliilor județene și/sau al Consiliului Municipiului București, la ședințele Consiliului național va participa cu drept de vot și un vicepreședinte al consiliului respectiv.

(3) Consiliul național se constituie în cadrul Congresului național, pentru o perioadă de 3 ani.

Art. 16. — La încetarea mandatului, membrii Consiliului național pot fi realeși.

Art. 17. — Consiliul național are următoarele atribuții:

a) aprobă regulamentul de ordine interioară al Comisiei superioare de deontologie și litigii, precum și al comisiilor județene, respectiv a municipiului București, de deontologie și litigii, conform prevederilor Legii nr. 160/1998, republicată;

b) aprobă regulamentele de ordine interioară ale comisiilor constituite la nivelul său;

c) validează membrii Comisiei legislative, Comisiei de liberă practică și Comisiei pentru cercetare, știință și învățământ, precum și ai altor comisii constituite la nivelul său, la propunerea Biroului executiv;

d) aprobă criteriile pentru obținerea gradelor profesionale, conform art. 25 din Legea nr. 160/1998, republicată;

e) stabilește atribuțiile și competențele medicilor veterinari cu drept de liberă practică, în ceea ce privește îndeplinirea unor îndatoriri publice, conform legislației în vigoare;

f) verifică și aprobă activitatea Biroului executiv;

g) stabilește cuantumul taxei de înscriere, al cotizației lunare, precum și al altor taxe, la propunerea Biroului executiv;

h) aprobă tarifele de plată a acțiunilor sanitar-veterinare de interes public național, care vor fi negociate cu Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor;

i) stabilește însemnele profesionale, modul lor de folosire, aspectul și dimensiunile acestora;

j) stabilește modul de prezentare și promovare a activităților medicale veterinare;

k) acordă titlul de membru de onoare al Colegiului Medicilor Veterinari;

l) stabilește modul de punere în aplicare a sancțiunilor emise în condițiile prevăzute la art. 22 și art. 41 lit. d) din Legea nr. 160/1998, republicată;

m) adoptă hotărâri privind dotările minime pe care trebuie să le dețină unitățile medicale veterinare, exceptând unitățile farmaceutice veterinare, indiferent de forma juridică de organizare a acestora, precum și ambulanțele veterinare, la propunerea Biroului executiv;

n) adoptă hotărâri privind procedura de recunoaștere a calificării profesionale de medic veterinar, în conformitate cu prevederile art. 2 din Legea nr. 160/1998, republicată, și în concordanță cu reglementările comunitare;

o) în conformitate cu prevederile Legii nr. 160/1998, republicată, toate hotărârile adoptate produc efecte juridice;

p) stabilește condițiile minime care trebuie îndeplinite de cei care vor candida și vor fi aleși în structurile de conducere și aprobă regulamentul de organizare și desfășurare a Congresului național, a adunărilor generale județene, respectiv a municipiului București;

q) aprobă procedura de organizare și desfășurare a programului de pregătire profesională continuă;

r) aprobă participarea Colegiului Medicilor Veterinari, în calitate de asociat unic, la constituirea unei societăți cu scop patrimonial;

s) adoptă hotărâri privind organizarea cursurilor de calificare, recalificare, inițiere, perfecționare, specializare în domeniul medical veterinar și în alte domenii de interferență.

Art. 18. — Consiliul național avizează anual propunerea Biroului executiv privind cifrele și formele de școlarizare veterinară.

Art. 19. — Consiliul național se întrunește semestrial sau ori de câte ori este necesar. Convocarea, precum și conducerea lucrărilor Consiliului național se fac de către președintele Colegiului Medicilor Veterinari.

Art. 20. — Consiliul național este legal constituit în condițiile prezenței a cel puțin două treimi din numărul membrilor săi și ia decizii cu majoritate simplă.

Art. 21. — Hotărârile Consiliului național, legal constituit, sunt obligatorii pentru toți membrii Colegiului Medicilor Veterinari.

C. Biroul executiv al Consiliului național al Colegiului Medicilor Veterinari

Art. 22. — (1) Biroul executiv al Consiliului național al Colegiului Medicilor Veterinari este constituit din:

a) președintele Colegiului Medicilor Veterinari, denumit în continuare *președinte*, ales prin votul direct și secret al delegaților la Congresul național dintre membrii Colegiului Medicilor Veterinari care și-au depus candidatura cu minimum 60 de zile înainte de congres;

b) 4 vicepreședinți, aleși prin votul direct și secret al delegaților la Congresul național dintre membrii Colegiului Medicilor Veterinari propuși în cadrul Congresului național, dintre care unul este desemnat prim-vicepreședinte de către Biroul executiv al Consiliului național;

c) președintele Comisiei legislative, propus de președinte și validat de Congresul național;

d) președintele Comisiei de liberă practică, propus de președinte și validat de Congresul național;

e) președintele Comisiei pentru știință, învățământ și cercetare, propus de președinte și validat de Congresul național;

f) secretarul general, propus de președinte și validat de Congresul național, dintre membrii Colegiului Medicilor Veterinari.

(2) Alegerea președintelui Colegiului Medicilor Veterinari se face cu votul majorității simple, iar alegerea vicepreședinților se face cu votul majorității relative.

Art. 23. — (1) Biroul executiv al Consiliului național este constituit pentru o perioadă de 3 ani.

(2) În Biroul executiv al Consiliului național pot fi aleși medici veterinari cu o vechime de cel puțin 10 ani.

Art. 24. — (1) Biroul executiv aprobă angajarea de colaboratori și de personal, în funcție de posibilitățile de remunerare. Acesta aprobă și decontează cheltuielile efectuate pentru îndeplinirea activităților Colegiului.

(2) Președintele Biroului executiv al Consiliului național al Colegiului Medicilor Veterinari aprobă cheltuielile curente și administrative efectuate pentru desfășurarea în condiții optime a activității.

Art. 25. — (1) Biroul executiv al Consiliului național emite decizii în aplicarea hotărârilor luate în cadrul Consiliului național și în conformitate cu atribuțiile pe care le are.

(2) Biroul executiv al Colegiului Medicilor Veterinari din România lucrează legal în prezența a cel puțin 7 dintre membrii săi și aprobă deciziile cu votul a cel puțin jumătate plus unul dintre membrii prezenți.

(3) Biroul executiv se întrunește ori de câte ori este cazul, la cererea președintelui.

(4) Biroul executiv prezintă anual Consiliului național raportul de activitate și programul în curs.

(5) Toți membrii Biroului executiv al Consiliului național au drept de vot.

Art. 26. — Biroul executiv are următoarele atribuții și competențe:

a) acordă avizul consultativ și face propuneri, observații privind proiectele de acte normative, reglementările și normele de exercitare a profesiei, în toate domeniile de activitate specific veterinar, solicitând, în scris, suportul comisiilor de specialitate și al filialelor județene;

b) propune Consiliului național membrii comisiilor constituite la nivelul Consiliului național;

c) participă la elaborarea strategiei de dezvoltare a activităților sanitar-veterinare;

d) asigură funcționalitatea Tabloului general al membrilor Colegiului Medicilor Veterinari; operează în Tabloul general al membrilor Colegiului Medicilor Veterinari:

(i) transferul membrilor;

(ii) suspendarea/radierea calității de membru, din motive neimputabile, respectiv la cererea medicului veterinar;

(iii) suspendarea/radierea calității de membru, ca urmare a aplicării unei sancțiuni disciplinare sau a unei hotărâri judecătorești rămase definitivă;

e) supraveghează respectarea Legii nr. 160/1998, republicată, a prezentului regulament, a Codului de deontologie medicală veterinară și a Statutului medicului veterinar, precum și a hotărârilor aprobate de către Consiliul național;

f) elaborează programe de perfecționare profesională continuă a medicilor veterinari;

g) publică pe site-ul www.cmvro.ro și în publicațiile proprii lista cu numele membrilor care au fost sancționați definitiv, motivul sancțiunii, precum și sancțiunile aplicate de către comisia județeană de deontologie și litigii și Comisia superioară de deontologie și litigii; pune în aplicare sancțiunile definitive aplicate de comisia județeană de deontologie și litigii sau, după caz, Comisia superioară de deontologie și litigii;

h) propune cuantumul taxei de înscriere, al cotizației lunare și a altor taxe pentru serviciile prestate;

i) stabilește cuantumul indemnizațiilor, salariilor și al altor cheltuieli;

j) organizează, împreună cu facultățile de medicină veterinară, concursul și eliberează certificate care atestă gradul profesional de medic primar veterinar, valabile doar pe teritoriul României;

k) colaborează cu instituțiile publice în stabilirea direcțiilor de dezvoltare și de perfecționare a învățământului medical veterinar universitar și postuniversitar, în concordanță cu cerințele și standardele internaționale și cu legislația României;

l) gestionează patrimoniul, veniturile și cheltuielile Colegiului Medicilor Veterinari și informează periodic Consiliul național asupra situației financiare;

m) înaintează Consiliului național propunerile Comisiei de liberă practică privind atribuțiile și competențele medicilor veterinari de liberă practică în îndeplinirea unor îndatoriri publice, conform legislației în vigoare. În conformitate cu prevederile art. 39 din Legea nr. 160/1998, republicată, colaborează cu Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor în vederea elaborării unui act normativ în care să se stipuleze atribuțiile și competențele medicilor veterinari de liberă practică în îndeplinirea unor îndatoriri publice, conform celor stabilite de către Consiliul național;

n) fundamentează și propune Consiliului național cifrele și formele de școlarizare în sistemul veterinar și transmite Ministerului Educației Naționale cifrele aprobate;

o) coordonează și controlează activitatea consiliilor județene și a Consiliului Municipiului București;

p) elaborează proiectul de regulament de organizare și desfășurare a Congresului național, a adunărilor generale județene, respectiv a municipiului București și propune condițiile minime ce trebuie îndeplinite de către cei care vor fi aleși în structurile de conducere;

q) organizează desfășurarea lucrărilor Congresului național, precum și a altor manifestări profesionale;

r) aprobă înființarea cabinetelor medicale veterinare fără personalitate juridică și înregistrarea unităților medicale veterinare cu personalitate juridică;

s) ține și gestionează Registrul unic al cabinetelor medicale veterinare cu sau fără personalitate juridică;

ș) controlează din oficiu sau în urma sesizărilor înființarea, organizarea și funcționarea unităților medicale veterinare de asistență și consultanță, indiferent de forma de organizare, precum și respectarea normelor legale în furnizarea serviciilor medicale veterinare;

t) recunoaște titlurile oficiale de calificare în profesia de medic veterinar (diplomele, certificatele sau alte documente care atestă calificarea de medic veterinar), cu excepția celor care au fost recunoscute de unul dintre statele membre, precum și titlul de medic veterinar specialist;

ț) eliberează certificatele de conformitate și de statut profesional prezent, în scopuri profesionale, în vederea recunoașterii de către statele membre a titlurilor de calificare în profesia de medic veterinar, eliberate de instituțiile de învățământ superior din România;

u) acreditează evenimentele organizate pentru formarea profesională continuă, până la începerea activității Comisiei naționale pentru dezvoltarea profesională continuă din domeniul medical veterinar;

v) verifică documentele depuse, evaluează, emite decizii și înregistrează medicii veterinari din alte state membre care au dreptul de prestare ocazională, temporară sau permanentă de servicii medicale veterinare.

D. Președintele Colegiului Medicilor Veterinari

Art. 27. — (1) Pot candida la funcția de președinte medicii veterinari primari sau cei care dețin titlul de doctor în medicină veterinară, cu o vechime în profesie de cel puțin 10 ani, care sunt membrii cotizanți ai Colegiului Medicilor Veterinari de cel puțin 10 ani consecutivi și care îndeplinesc toate condițiile minime stabilite prin regulamentul de organizare și desfășurare a Congresului național, a adunărilor județene, respectiv a municipiului București.

(2) Președintele Colegiului Medicilor Veterinari este președintele Biroului executiv al Consiliului național.

(3) Președintele Colegiului Medicilor Veterinari poate fi mandatat de către Biroul executiv să ducă la îndeplinire anumite atribuții ale acestuia.

Art. 28. — (1) Președintele Colegiului Medicilor Veterinari are următoarele atribuții:

a) reprezintă profesia în fața organelor guvernamentale, a instanțelor judecătorești, a forurilor profesionale și științifice, a persoanelor fizice și juridice și a instituțiilor publice;

b) conduce ședințele Congresului național, ale Consiliului național și ale Biroului executiv și prezintă raportul de activitate al Colegiului Medicilor Veterinari;

c) duce la îndeplinire sarcinile ce îi revin din hotărârile sau deciziile Congresului național, Consiliului național și ale Biroului executiv;

d) este reprezentantul legal al Colegiului Medicilor Veterinari.

(2) În lipsa președintelui, atribuțiile sunt preluate de către prim-vicepreședinte sau de către unul dintre vicepreședinții Colegiului Medicilor Veterinari.

E. Comisia superioară de deontologie și litigii

Art. 29. — (1) Comisia superioară de deontologie și litigii este formată din șapte membri titulari (un președinte, un vicepreședinte, un secretar, patru membri) și trei membri supleanți.

(2) Alegerea membrilor Comisiei superioare de deontologie și litigii, cu excepția președintelui acestei comisii, se face prin votul secret și direct al delegaților la Congresul național, cu majoritate relativă, pentru o perioadă de 3 ani.

(3) Președintele Comisiei superioare de deontologie și litigii este ales prin vot secret și direct, cu majoritate simplă, dacă și-a depus candidatura cu cel puțin 60 de zile înainte de data desfășurării Congresului național.

(4) Stabilirea funcțiilor în cadrul Comisiei superioare de deontologie și litigii, cu excepția președintelui și a secretarului, se face în ordinea voturilor exprimate. Secretarul Comisiei superioare de deontologie și litigii este numit de către președintele comisiei dintre membrii acesteia, titulari și supleanți.

(5) Membrii Comisiei superioare de deontologie și litigii, inclusiv președintele trebuie să îndeplinească toate condițiile stabilite prin regulamentul de organizare și desfășurare a Congresului național, a adunărilor județene, respectiv a municipiului București.

Art. 30. — (1) În Comisia superioară de deontologie și litigii pot fi aleși medici veterinari cu o vechime de cel puțin 10 ani în profesie.

(2) În caz de deces, demisie sau indisponibilitate, membrii titulari vor fi înlocuiți de supleanți, în ordinea numărului de voturi.

Art. 31. — (1) Comisia superioară de deontologie și litigii poate consulta juristul Colegiului Medicilor Veterinari, iar părțile în dosar pot consulta avocați, în privința aspectelor procedurale.

(2) Pentru păstrarea confidențialității, juristului Colegiului Medicilor Veterinari i se prezintă doar speța, nu și datele personale ale medicilor veterinari sau părților implicate în dosar.

(3) Având în vedere faptul că atât Comisia județeană de deontologie și litigii, cât și Comisia superioară de deontologie și litigii judecă doar aspectele care țin de activitatea profesională a medicului veterinar, prin raportare la prevederile legislației privind exercitarea profesiei de medic veterinar, Codului de deontologie medicală veterinară, Statutului medicului veterinar, precum și a altor reglementări profesionale, care stabilesc limitele responsabilităților medicului veterinar atunci când efectuează un act medical și precizează sancțiunile pe linie profesională care se aplică medicilor veterinari, juristul Colegiului Medicilor Veterinari și avocații părților din dosar nu pot participa la discuții sau reprezenta părțile în cadrul ședințelor acestor comisii.

Art. 32. — Comisia superioară de deontologie și litigii se organizează și funcționează conform regulamentului de ordine interioară aprobat de Consiliul național.

Art. 33. — Convocarea Comisiei superioare de deontologie și litigii se face de către președintele acesteia.

Art. 34. — (1) Comisia superioară de deontologie și litigii își ține ședințele la sediu, în localitatea de domiciliu a președintelui sau în oricare alt loc stabilit, ori de câte ori este nevoie.

(2) Ședințele se țin în ziua și la ora fixate de președinte. Ședințele nu sunt publice.

(3) La ședințele Comisiei superioare de deontologie și litigii pot fi invitate să participe numai persoanele stabilite de președinte.

(4) Pe toata durata analizării cazurilor, până la emiterea unei hotărâri definitive, documentele și informațiile din dosarele supuse analizei Comisiei superioare de deontologie și litigii sunt confidențiale. Cu excepția hotărârii Comisiei superioare de deontologie și litigii, niciun document din dosarele respective nu poate fi făcut public.

(5) Membrii Comisiei superioare de deontologie și litigii, precum și membrii comisiilor județene/a municipiului București de deontologie și litigii, la începerea ședinței, trebuie să completeze o declarație de confidențialitate și imparțialitate.

Art. 35. — În conformitate cu prevederile legale în vigoare, Comisia superioară de deontologie și litigii hotărăște sancțiunile și le comunică:

a) Biroului executiv al Consiliului național, în vederea publicării și înregistrării în Tabloul general al membrilor;

b) Biroului executiv al Consiliului județean/al municipiului București unde este înscris medicul veterinar sancționat.

F. Comisia centrală de cenzori

Art. 36. — (1) Comisia centrală de cenzori este formată din trei cenzori titulari și trei cenzori supleanți, dintre care doi cenzori titulari și cenzorii supleanți sunt aleși prin vot secret, cu majoritate relativă, în Congresul național, pentru o perioadă de 3 ani, iar un cenzor titular, contabil autorizat sau expert contabil este ales de Biroul executiv, în condițiile legii.

(2) Membrii comisiei centrale de cenzori trebuie să îndeplinească condițiile legale pentru această funcție.

Art. 37. — În caz de deces, demisie sau indisponibilitate a unuia dintre cenzori, acesta va fi înlocuit de supleantul cel mai în vârstă.

Art. 38. — (1) Cenzorii trebuie să supravegheze activitatea financiar-contabilă, să verifice bilanțul contabil, operațiunile financiar-bancare și contul Colegiului Medicilor Veterinari.

(2) Comisia centrală de cenzori trebuie să prezinte Consiliului național raportul privind activitatea financiar-contabilă a Colegiului Medicilor Veterinari, anual, pentru anul scadal.

(3) Comisia centrală de cenzori trebuie să întocmească și să prezinte Congresului național raportul privind activitatea financiar-contabilă a Colegiului Medicilor Veterinari.

(4) Congresul național aprobă raportul Comisiei centrale de cenzori, descărcând de gestiune Biroul executiv al Consiliului național care și-a încheiat mandatul.

G. Comisia legislativă

Art. 39. — (1) Comisia legislativă este formată din 7 membri titulari (un președinte, un vicepreședinte și 5 membri) și 3 membri supleanți.

(2) Președintele și vicepreședintele Comisiei legislative sunt propuși de președintele Colegiului Medicilor Veterinari și sunt validați de delegații la Congresul național.

(3) Membrii Comisiei legislative sunt validați de către Consiliul național, la propunerea Biroului executiv.

Art. 40. — Comisia legislativă are următoarele atribuții:

a) elaborează propuneri pentru proiectele de reglementare necesare organizării și funcționării Colegiului Medicilor Veterinari;

b) inițiază și elaborează propuneri pentru actele normative privind exercitarea activității de liberă practică medicală veterinară;

c) face propuneri privind adoptarea și modificarea actelor normative sau de reglementare din domeniul medical veterinar;

d) analizează proiectele de acte normative, reglementări și norme de exercitare a profesiei în toate domeniile de activitate specific veterinar, conform legislației în vigoare, și face propuneri Biroului executiv în vederea emiterii avizului consultativ;

e) elaborează regulamentul propriu de ordine interioară, care este aprobat de către Consiliul național.

H. Comisia de liberă practică

Art. 41. — (1) Comisia de liberă practică este formată din 7 membri (un președinte, un vicepreședinte și 5 membri) și 3 membri supleanți.

(2) Președintele și vicepreședintele Comisiei de liberă practică sunt propuși de președintele Colegiului Medicilor Veterinari și sunt validați de delegații la Congresul național.

(3) Membrii Comisiei de liberă practică sunt validați de către Consiliul național, la propunerea Biroului executiv.

Art. 42. — Atribuțiile Comisiei de liberă practică sunt propuse de către Biroul executiv și aprobate în cadrul Consiliului național.

I. Comisia pentru cercetare, știință și învățământ

Art. 43. — (1) Comisia pentru cercetare, știință și învățământ este formată din 7 membri (un președinte, un vicepreședinte și 5 membri) și constituită din: un reprezentant al Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești”, reprezentanți ai facultăților de medicină veterinară și un reprezentant al Colegiului Medicilor Veterinari.

(2) Președintele și vicepreședintele Comisiei pentru cercetare, știință și învățământ sunt propuși de președintele Colegiului Medicilor Veterinari și sunt validați de delegații la Congresul național.

(3) Membrii Comisiei pentru cercetare, știință și învățământ sunt validați de Consiliul național, la propunerea Biroului executiv.

(4) Atribuțiile Comisiei pentru cercetare, știință și învățământ sunt propuse de către Biroul executiv și aprobate în cadrul Consiliului național.

J. Comisia națională pentru dezvoltarea profesională continuă din domeniul medical veterinar

Art. 44. — (1) Colegiul Medicilor Veterinari asigură managementul Programului de dezvoltare profesională continuă în domeniul medical veterinar și colaborează cu instituțiile de învățământ superior medical veterinar, cu asociațiile profesionale și cu alte societăți, în vederea realizării lui.

(2) La nivelul Consiliului național al Colegiului Medicilor Veterinari se înființează Comisia națională pentru dezvoltarea profesională continuă din domeniul medical veterinar.

(3) Comisia națională pentru dezvoltarea profesională continuă din domeniul medical veterinar este formată din: președintele și unul dintre vicepreședinții Colegiului Medicilor Veterinari, președintele Comisiei de învățământ, știință și cercetare, președintele Comisiei de liberă practică, un reprezentant al Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor, un reprezentant al Asociației Generale a Medicilor Veterinari din România, un reprezentant al Asociației Medicilor Veterinari pentru Animale de Companie, un secretar desemnat de Biroul executiv al Colegiului Medicilor Veterinari din România și, atunci când este cazul, un reprezentant al asociației sau societății profesionale de profil.

(4) Atribuțiile Comisiei naționale pentru dezvoltarea profesională continuă din domeniul medical veterinar se stabilesc prin regulamentul de organizare și funcționare, aprobat prin hotărâre a Consiliului național al Colegiului Medicilor Veterinari.

SECȚIUNEA a 3-a

Colegiul Medicilor Veterinari la nivel județean**A. Adunarea generală a medicilor veterinari**

Art. 45. — Adunarea generală a medicilor veterinari din județe și din municipiul București, denumită în continuare *Adunarea generală*, este formată din medicii veterinari membri ai Colegiului Medicilor Veterinari. Pot participa la Adunarea generală numai medicii veterinari membri ai Colegiului Medicilor Veterinari care au cotizația achitată la zi.

Art. 46. — (1) Adunarea generală se întrunește anual în sesiune ordinară.

(2) Adunarea generală este legal constituită în prezența a două treimi din membri și ia hotărâri cu jumătate plus unu din numărul membrilor prezenți.

(3) Convocarea Adunării generale se face cu cel puțin 20 de zile înainte de data stabilită pentru desfășurare, comunicându-se ordinea de zi.

(4) Adunarea generală se poate întruni în sesiune extraordinară în următoarele situații:

- a) la cererea a cel puțin unei treimi din numărul membrilor;
- b) dacă la data convocării Adunării generale ordinare nu s-a întrunit cvorumul de două treimi din numărul membrilor.

(5) Convocarea Adunării generale extraordinare în situația prevăzută la alin. (4) lit. b) se face de către Biroul executiv al Consiliului județean, respectiv al municipiului București, la un termen ce nu poate depăși 20 de zile de la prima convocare. Adunarea generală este legal constituită dacă sunt prezenți jumătate plus unu dintre membri, iar hotărârile se iau cu două treimi din numărul membrilor prezenți.

Art. 47. — Atribuțiile Adunării generale sunt următoarele:

a) alege Consiliul județean, respectiv al municipiului București, Comisia de deontologie și litigii și Comisia de cenzori;

b) examinează și face propuneri privind proiecte de acte normative referitoare la profesia de medic veterinar;

c) analizează și aprobă raportul de activitate al Biroului executiv al Consiliului județean, respectiv al municipiului București, raportul de activitate al Comisiei județene, respectiv a municipiului București de deontologie și litigii și raportul Comisiei de cenzori privind activitatea financiar-contabilă a Biroului executiv;

d) aprobă descărcarea de gestiune a Biroului executiv în exercițiu, după caz;

e) alege prin vot secret delegații la Congresul național.

B. Consiliul județean, respectiv al municipiului București

Art. 48. — (1) Consiliul județean, respectiv al municipiului București este format din 7—15 membri titulari și trei membri supleanți, denumiți *consilieri*, în funcție de numărul medicilor veterinari înscrși în colegiu, și include membrii Biroului executiv al Consiliului județean, respectiv al municipiului București.

(2) Președintele Consiliului județean, respectiv al municipiului București este membru de drept al acestuia.

(3) Membrii Consiliului județean, respectiv al municipiului București trebuie să aibă o vechime în profesie de cel puțin 5 ani și să fie membri cotizanți ai Colegiului Medicilor Veterinari de cel puțin 5 ani consecutivi, iar membrii Biroului executiv al Consiliului județean, respectiv al municipiului București trebuie să aibă o vechime în profesie de cel puțin 10 ani și să fie membri cotizanți ai Colegiului Medicilor Veterinari de cel puțin 10 ani consecutivi.

(4) Toți membrii Consiliului județean, respectiv al municipiului București trebuie să îndeplinească toate condițiile minime stabilite prin regulamentul de organizare și desfășurare a Congresului național, a adunărilor generale județene, respectiv a municipiului București.

Art. 49. — Membrii Consiliului județean, respectiv al municipiului București se aleg prin vot secret, pentru o perioadă

de 3 ani, în cadrul Adunării generale a medicilor veterinari, cu excepția președintelui, care este ales dintre membrii Colegiului Medicilor Veterinari din județul unde este înscris, dacă și-a depus candidatura, în condițiile stabilite de prezentul regulament.

Art. 50. — (1) În consiliile județene, respectiv al municipiului București pot fi aleși medici veterinari membri ai Colegiului Medicilor Veterinari. Locurile din Consiliul județean sau al municipiului București care devin vacante prin demisie, deces sau din alte cauze se completează din cadrul membrilor supleanți. La încetarea mandatului, membrii consiliilor județene și ai Consiliului municipiului București pot fi realeși.

(2) Membrii Consiliului județean sau al municipiului București care nu participă la acțiunile Colegiului Medicilor Veterinari, încalcă sau nu își îndeplinesc atribuțiile stabilite pot fi revocați la cererea a cel puțin două treimi din numărul membrilor consiliului respectiv.

Art. 51. — Consiliul județean și Consiliul Municipiului București se întrunesc trimestrial sau ori de câte ori este necesar.

Art. 52. — Consiliile județene, respectiv al municipiului București sunt legal constituite în prezența a două treimi din numărul de membri și iau hotărâri cu jumătate plus unu din numărul membrilor prezenți.

C. Biroul executiv al Consiliului județean și al Consiliului Municipiului București

Art. 53. — (1) Consiliul județean și Consiliul Municipiului București sunt coordonate de un Birou executiv, alcătuit din:

a) președinte, ales prin vot secret și direct de adunarea generală;

b) 2 vicepreședinți, aleși prin vot secret din cadrul Consiliului județean, respectiv 3 vicepreședinți, aleși prin vot secret din cadrul Consiliului Municipiului București;

c) un secretar, membru al filialei județene, respectiv a municipiului București, numit de președintele nou ales și validat de Adunarea generală; în caz de demisie sau deces, președintele va numi un alt secretar, care va fi validat de către Consiliul județean, respectiv al municipiului București.

(2) Biroul executiv al Consiliului județean va cuprinde și un membru, cu drept de vot, nominalizat din cadrul Consiliului județean și care a obținut cele mai multe voturi.

(3) Președintele este ales cu votul majorității simple.

(4) Vicepreședinții sunt aleși cu votul majorității relative.

(5) Biroul executiv al Consiliului județean, respectiv al municipiului București este ales pentru o perioadă de 3 ani.

Art. 54. — Biroul executiv propune Consiliului județean, respectiv al municipiului București angajarea de colaboratori și de personal administrativ, în funcție de necesități și de posibilitățile de remunerare.

Art. 55. — Biroul executiv al Consiliului județean, respectiv al municipiului București are următoarele atribuții și competențe:

a) analizează și supune dezbaterii membrilor filialei județene, respectiv a municipiului București proiecte de acte normative care privesc profesia de medic veterinar;

b) ține evidența și eliberează certificatele de înregistrare ale unităților medicale veterinare;

c) primește cererile de înscriere în colegiu, pe raza sa de activitate, și aprobă înscrierea medicilor veterinari în colegiu; primește cererile de eliberare a atestatelor de liberă practică și le eliberează solicitanților;

d) ține evidența membrilor colegiului din filială, a cărților/cardurilor de identitate și a atestatelor de liberă practică pe care aceștia le dețin și actualizează permanent baza de date;

e) ia măsuri și controlează punerea în aplicare a hotărârilor, deciziilor, reglementărilor și instrucțiunilor transmise de Biroul executiv al Consiliului național;

f) duce la îndeplinire deciziile Biroului executiv și hotărârile Consiliului național;

g) supraveghează respectarea Codului de deontologie medicală veterinară, a Statutului medicului veterinar și a prezentului regulament;

h) gestionează patrimoniul, veniturile și cheltuielile filialei județene, respectiv a municipiului București a Colegiului Medicilor Veterinari, încasează taxele de înscriere, cotizațiile lunare și alte taxe;

i) pune în aplicare sancțiunile hotărâte de Comisia județeană, respectiv a municipiului București de deontologie și litigii conform Legii nr. 160/1998, republicată, rămasă definitivă prin neapelare, precum și cele ale Comisiei superioare de deontologie și litigii;

j) aplică sancțiunea de încetare a calității de membru al Colegiului Medicilor Veterinari, dacă:

(i) împotriva medicului veterinar s-a luat măsura ridicării dreptului de a profesa, ca sancțiune disciplinară, rămasă definitivă, ca urmare a hotărârii Colegiului Medicilor Veterinari pentru evidentă incapacitate profesională ori boală psihică atestată de Comisia medicală de expertiză;

(ii) medicul veterinar a fost condamnat definitiv pentru o faptă care constituie culpă profesională prevăzută și pedepsită de Codul penal, care îl face nedemn de a-și exercita profesia;

k) propune Consiliului județean, respectiv al municipiului București angajarea de colaboratori și de personal administrativ, în funcție de necesități și de posibilitățile financiare;

l) decontează cheltuielile făcute pentru îndeplinirea îndatoririlor din programul de activitate;

m) propune acordarea de indemnizații;

n) eliberează și vizează semestrial cartea de identitate a membrilor filialei județene, respectiv a municipiului București a Colegiului Medicilor Veterinari;

o) controlează înființarea, organizarea și funcționarea unităților medicale veterinare, exceptând unitățile farmaceutice veterinare, indiferent de forma de organizare, precum și respectarea normelor legale în furnizarea serviciilor medicale veterinare;

p) emite decizii, stabilește sarcini și responsabilități pe domenii de activitate membrilor consiliului;

q) organizează și supraveghează corectitudinea evenimentelor organizate în cadrul formării profesionale continue a medicilor veterinari;

r) aprobă încetarea calității de membru, la solicitarea scrisă a medicului veterinar;

s) verifică lunar plata cotizației de către membrii filialei și transmite Comisiei județene de deontologie și litigii, respectiv a municipiului București lista membrilor care nu au achitat cotizația pentru o perioadă mai mare de șase luni, cu propunerea de suspendare a acestora;

ș) verifică anual realizarea punctajului pentru pregătirea profesională continuă a medicilor de liberă practică membri ai filialei și transmite Comisiei județene de deontologie și litigii, respectiv a municipiului București lista membrilor care nu au realizat punctajul pentru pregătirea profesională continuă, cu propunerea de suspendare a acestora.

D. Președintele Consiliului județean, respectiv al municipiului București

Art. 56. — (1) Președintele Biroului executiv al Consiliului județean, respectiv al municipiului București este și președintele Consiliului județean, respectiv al municipiului București.

(2) Pot candida la funcția de președinte medicii veterinari care și-au depus candidatura cu cel puțin 15 zile înainte de organizarea Adunării generale județene, respectiv a municipiului București, au o vechime de 10 ani în profesia de medic

veterinar, sunt membri cotizanți în ultimii 10 ani consecutivi și îndeplinesc toate condițiile minime stabilite prin regulamentul de organizare și desfășurare a Congresului național, a adunărilor județene, respectiv a municipiului București.

(3) Președintele Consiliului județean, respectiv al municipiului București reprezintă profesia în fața organelor guvernamentale, a forurilor profesionale și științifice, a persoanelor fizice și juridice și a instituțiilor publice, de la nivel județean.

(4) Președintele conduce ședințele Consiliului județean, respectiv al municipiului București și ale Biroului executiv și prezintă raportul de activitate al Biroului executiv al Consiliului județean, respectiv al municipiului București.

(5) Președintele duce la îndeplinire hotărârile și deciziile Congresului național, ale Consiliului național și ale Consiliului județean, respectiv al municipiului București.

E. Comisia de deontologie și litigii a Consiliului județean și a Consiliului Municipiului București

Art. 57. — (1) Comisiile județene, respectiv a municipiului București de deontologie și litigii sunt formate din 5 membri titulari (un președinte, un vicepreședinte, un secretar, 2 membri) și 3 membri supleanți.

(2) Funcțiile în cadrul comisiilor județene, respectiv a municipiului București de deontologie și litigii se stabilesc în ordinea descrescătoare a numărului de voturi obținut de către fiecare membru, cu excepția secretarului, care este numit de către președintele comisiei.

Art. 58. — Alegerea comisiilor județene, respectiv a municipiului București de deontologie și litigii se face prin vot secret, cu majoritate relativă, în adunările generale județene ale medicilor veterinari, pentru o perioadă de 3 ani.

Art. 59. — (1) În comisiile județene, respectiv a municipiului București de deontologie și litigii pot fi aleși medici veterinari cu o vechime în profesia de medic veterinar de cel puțin 10 ani, care sunt membri cotizanți ai Colegiului Medicilor Veterinari de cel puțin 10 ani consecutivi și îndeplinesc toate condițiile minime stabilite prin regulamentul de organizare și desfășurare a Congresului național, a adunărilor județene, respectiv a municipiului București;

(2) În cazul în care Comisia județeană de deontologie și litigii, respectiv a municipiului București nu poate întruni cvorumul nici după convocarea membrilor supleanți, Comisia superioară de deontologie și litigii nominalizează județele care vor desemna câte un reprezentant prin tragere la sorți, pentru întrunirea cvorumului Comisiei județene de deontologie și litigii, respectiv a municipiului București.

Art. 60. — Procedura de soluționare a litigiilor, de cercetare a abaterilor de la Codul de deontologie medicală veterinară și de stabilire a sancțiunilor este reglementată prin Regulamentul de ordine interioară al Comisiei superioare de deontologie și litigii, al Comisiei județene, respectiv a municipiului București.

F. Comisia de cenzori a Consiliului județean și a Consiliului Municipiului București

Art. 61. — (1) Comisia de cenzori județeană, respectiv a municipiului București este formată din 3 membri titulari și 3 membri supleanți, dintre care 2 membri titulari și membrii supleanți sunt aleși prin vot secret, cu majoritate relativă, în adunările generale județene, respectiv a municipiului București ale Colegiului Medicilor Veterinari, pentru o perioadă de 3 ani, iar un cenzor titular — contabil autorizat sau expert contabil — este ales de Biroul executiv, în condițiile legii.

(2) Membrii Comisiei de cenzori trebuie să îndeplinească condițiile legale pentru această funcție.

(3) Atribuțiile și competențele comisiilor de cenzori județene, respectiv a municipiului București sunt prevăzute în prezentul regulament.

CAPITOLUL III

Membrii Colegiului Medicilor Veterinari

Art. 62. — Calitatea de membru al Colegiului Medicilor Veterinari se dobândește în condițiile prevăzute de art. 16 din Legea nr. 160/1998 pentru organizarea și exercitarea profesiei de medic veterinar, republicată, și de Statutul medicului veterinar.

Art. 63. — Cererea de înscriere în Colegiul Medicilor Veterinari se adresează președintelui Biroului executiv al Consiliului județean, respectiv al municipiului București al filialei în raza căreia se află unitatea la care își desfășoară activitatea sau al filialei în raza căreia își au domiciliul sau reședința, dacă nu au încă un loc de muncă.

Art. 64. — (1) În cadrul Colegiului Medicilor Veterinari pot fi membri de onoare personalități de seamă ale profesiei din țară și din străinătate.

(2) Calitatea de membru al Colegiului Medicilor Veterinari poate fi obținută într-un singur județ, respectiv în municipiul București.

Art. 65. — Drepturile membrilor Colegiului Medicilor Veterinari sunt prevăzute la art. 20 din Legea nr. 160/1998 pentru organizarea și exercitarea profesiei de medic veterinar, republicată, și în Statutul medicului veterinar.

Art. 66. — Obligațiile membrilor Colegiului Medicilor Veterinari sunt prevăzute la art. 21 din Legea nr. 160/1998 pentru organizarea și exercitarea profesiei de medic veterinar, republicată, în Statutul medicului veterinar și în Codul de deontologie medicală veterinară.

Art. 67. — Calitatea de membru al Colegiului Medicilor Veterinari și exercitarea profesiei de medic veterinar devin nedemne și se suspendă în condițiile art. 22 din Legea nr. 160/1998 pentru organizarea și exercitarea profesiei de medic veterinar, republicată.

Art. 68. — (1) Calitatea de membru al Colegiului Medicilor Veterinari se poate suspenda, pentru motive neimputabile medicului veterinar, în următoarele situații:

a) femeia medic veterinar se află în concediu prenatal/postnatal;

b) medicul veterinar (femeie, bărbat) se află în concediu de îngrijire a copilului, pe perioada în care face dovada suspendării raportului de serviciu/muncă;

c) medicul veterinar declară pe propria răspundere că are suspendat/a încetat raportul de serviciu/de muncă în domeniul veterinar sau, după caz, că a suspendat activitatea/a radiat din Registrul unic al cabinetelor medicale veterinare cu sau fără

personalitate juridică unitatea/unitățile medicale veterinare al cărei/căror medic veterinar titular este;

d) medicul veterinar beneficiază de șomaj;

e) medicul veterinar se află în afara granițelor țării și face dovada că este înscris în organizația profesională din țara în care își exercită profesia de medic veterinar.

(2) Modalitatea de solicitare, analizare și soluționare a situațiilor prevăzute la alin. (1) se aprobă prin hotărâre a Consiliului național.

Art. 69. — Calitatea de membru al Colegiului Medicilor Veterinari încetează în condițiile prevăzute de art. 23 din Legea nr. 160/1998 pentru organizarea și exercitarea profesiei de medic veterinar, republicată.

CAPITOLUL IV

Patrimoniu. Venituri și cheltuieli

Art. 70. — (1) Colegiul Medicilor Veterinari are un patrimoniu propriu, care se compune din bunuri mobile și imobile, inclusiv mijloace bănești.

(2) Veniturile Colegiului se constituie în conformitate cu prevederile art. 12 din Legea nr. 160/1998, republicată.

(3) Fondurile bănești pot fi utilizate, cu aprobarea Consiliului național, și pentru participarea ca aport la capitalul social al unei societăți, al cărei profit va fi folosit exclusiv în scopul membrilor Colegiului Medicilor Veterinari.

Art. 71. — Consiliul național și filialele județene, respectiv a municipiului București ale Colegiului Medicilor Veterinari au conturi în lei și valută, însemne și sigilii proprii.

Art. 72. — Fondurile bănești pot fi utilizate pentru perfecționarea pregătirii profesionale, acordarea de burse de studii, ajutoare sociale, crearea de instituții cu scop științific în domeniul medical veterinar, investiții legate de dotarea cu mijloace adecvate pentru diverse activități ale Colegiului Medicilor Veterinari, cheltuieli administrative, acordarea de indemnizații și ca fond de salarii pentru personalul propriu, precum și pentru orice cheltuieli aprobate de către Biroul executiv, președinte sau de către Consiliul național, după caz.

CAPITOLUL V

Dispoziții finale

Art. 73. — Activitatea Colegiului Medicilor Veterinari se va desfășura în conformitate cu prevederile prezentului regulament, care trebuie să fie respectate de către toți membrii săi.

ANEXA Nr. 2

(Anexa nr. 2 la Hotărârea nr. 3/2013)

STATUTUL MEDICULUI VETERINAR

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — (1) Colegiul Medicilor Veterinari se organizează și funcționează, în baza legii, a prezentului statut și a Regulamentului de organizare și funcționare, ca organizație profesională națională a medicilor veterinari, de interes public, neguvernamentală, apolitică și fără scop patrimonial.

(2) Colegiul Medicilor Veterinari are personalitate juridică și este autonom în raport cu orice autoritate publică, exercitându-și atribuțiile fără posibilitatea vreunei imixțiuni.

Art. 2. — Colegiul Medicilor Veterinari are ca principal obiect de activitate controlul și supravegherea exercitării profesiei de medic veterinar, aplicarea legilor și a reglementărilor privind exercitarea profesiei, reprezentarea intereselor profesiei de medic veterinar.

Art. 3. — Ca organizație de interes public și profesională, Colegiul Medicilor Veterinari realizează atribuțiile prevăzute de Legea nr. 160/1998 pentru organizarea și exercitarea profesiei de medic veterinar, republicată, și de prezentul statut în următoarele domenii principale de activitate:

a) înregistrări-autorizări-avizări-acreditări;

b) profesional-științific și învățământ;

c) etic și deontologic;

d) jurisdicție profesională și litigii;

e) administrativ, economico-social și organizatoric.

Art. 4. — Colegiul Medicilor Veterinari acordă aviz consultativ proiectelor de acte normative, reglementărilor și normelor de exercitare a profesiei în toate domeniile de activitate specific veterinare, conform legislației în vigoare.

Art. 5. — (1) Colegiul Medicilor Veterinari adoptă proceduri proprii, specifice, pentru încurajarea dezvoltării profesionale continue și se asigură că medicii veterinari din România au posibilitatea să își actualizeze cunoștințele, abilitățile și competențele pentru a-și exercita profesia în mod sigur și eficient, în pas cu dezvoltările din domeniul lor profesional.

(2) Medicii veterinari de liberă practică trebuie să urmeze diferite forme de educație profesională continuă, pentru realizarea numărului de puncte stabilit în acest sens de către Colegiul Medicilor Veterinari.

(3) Medicii veterinari de liberă practică, în cazul în care nu realizează pe parcursul unui an calendaristic numărul minim de puncte pentru dezvoltarea profesională continuă stabilit de Consiliul național al Colegiului Medicilor Veterinari sunt suspendați din exercițiul profesiei, până la realizarea numărului de puncte respectiv.

(4) Prevederile alin. (3) se aplică și medicilor veterinari care dețin funcții publice dacă aceștia desfășoară concomitent și activități de liberă practică medicală veterinară, în condițiile legii.

(5) Colegiul Medicilor Veterinari poate să înființeze și să organizeze centre de dezvoltare profesională continuă în domeniul medical veterinar.

(6) Colegiul Medicilor Veterinari din România poate să organizeze cursuri de inițiere, calificare, recalificare, perfecționare și specializare cu respectarea legislației în vigoare.

Art. 6. — Medicii înscriși și luați în evidență în filialele teritoriale sunt membri ai Colegiului Medicilor Veterinari.

Art. 7. — (1) Ca organizație profesională, Colegiul Medicilor Veterinari din România apără demnitatea și promovează drepturile și interesele membrilor săi în toate sferile de activitate, apără onoarea, libertatea și independența profesională a medicului veterinar în exercitarea profesiei, asigură respectarea de către medicii veterinari a obligațiilor ce le revin față de animale, proprietarii sau deținătorii acestora, precum și de sănătatea publică.

(2) În vederea realizării obiectivelor prevăzute la alin. (1), Colegiul Medicilor Veterinari colaborează, în condițiile legii, cu toate instituțiile competente.

Art. 8. — (1) Colegiul Medicilor Veterinari, prin organismele sale, este reprezentant al corpului profesional din România în relațiile cu autoritățile și instituțiile guvernamentale și neguvernamentale, interne și internaționale.

(2) Pentru îndeplinirea obiectivelor și atribuțiilor conferite de lege, de prezentul statut și de Regulamentul de organizare și funcționare al Colegiului Medicilor Veterinari, organele reprezentative ale Colegiului Medicilor Veterinari pot intra în relații cu diferite organisme similare din alte state.

Art. 9. — (1) Deține titlul oficial de calificare medic veterinar absolventul cu diplomă de licență de „doctor medic veterinar” eliberată de o instituție de învățământ superior de medicină veterinară acreditată din România, care îndeplinește condițiile minime de formare pentru profesia de medic veterinar prevăzute de Hotărârea Guvernului nr. 469/2015 pentru aprobarea criteriilor minime obligatorii de autorizare și acreditare pentru programele de studii universitare de Medicină, Medicină dentară, Farmacie, Asistență medicală generală, Moașe, Medicină veterinară, Arhitectură, care transpune Directiva 2013/55/UE de modificare a Directivei 2005/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 septembrie 2005 privind recunoașterea calificărilor profesionale, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 255 din 30 septembrie 2005, denumită în continuare *Directivă*.

(2) Deține titlul oficial de calificare medic veterinar absolventul cu diplomă, certificat sau cu alt document similar eliberat de instituțiile de învățământ superior de medicină veterinară recunoscute de statele membre, care îndeplinesc condițiile minime de formare pentru profesia de medic veterinar

prevăzute de Hotărârea Guvernului nr. 469/2015, conform certificatului de conformitate eliberat de autoritatea competentă din statul membru de origine.

(3) Titlurile oficiale de calificare în medicina veterinară obținute în afara României și a statelor membre se echivalează potrivit legii; excepție de la aceste prevederi fac titlurile oficiale de calificare în medicina veterinară care au fost recunoscute de unul dintre statele membre.

(4) Colegiul Medicilor Veterinari este autoritatea competentă pentru recunoașterea titlurilor oficiale de calificare în profesia de medic veterinar, obținute în unul dintre statele prevăzute la alin. (2) și (3), pentru eliberarea certificatelor de conformitate în scopuri profesionale, în vederea recunoașterii de către statele membre a titlurilor de calificare în profesia de medic veterinar, eliberate de instituții de învățământ superior, pentru recunoașterea titlului de medic veterinar specialist, pentru gestionarea dosarelor din Internal Market Information System (IMI) și emiterea cardului profesional european în cazul în care dispozițiile adoptate la nivelul Uniunii Europene vor prevedea această emitere, pentru înregistrarea medicilor veterinari și a unităților medicale veterinare, precum și pentru dezvoltarea profesională continuă din domeniul medical veterinar.

(5) Recunoașterea titlurilor oficiale de calificare permite accesul în România la aceeași profesie cu cea pentru care persoana solicitantă este calificată în statul membru de origine, precum și exercitarea activităților profesionale pe teritoriul României în condițiile prevăzute de lege pentru cetățenii români.

(6) Titlul de „medic veterinar” este protejat prin lege; este interzisă utilizarea titlului de medic veterinar de către persoanele care nu dețin această calificare profesională în baza unui titlu oficial de calificare.

(7) Exercitarea profesiei de medic veterinar de către o persoană care nu deține calificarea profesională de medic veterinar în baza unui titlu oficial de calificare constituie infracțiune și se pedepsește conform prevederilor Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, cu modificările și completările ulterioare.

(8) Colegiul Medicilor Veterinari, prin președintele de filială, este în drept să exercite acțiunea civilă sau să sesizeze, după caz, organele de urmărire penală ori autoritățile competente, pentru urmărirea și trimiterea în judecată a persoanelor care își atribuie sau care întrebunțează fără drept titlul ori calitatea de medic veterinar sau care practică în mod nelegal medicina veterinară.

(9) Instituțiile de învățământ superior din România acreditate sau autorizate să funcționeze provizoriu care au programe de studii de medicină veterinară trebuie să garanteze că respectă condițiile minime de formare profesională pentru calificarea de medic veterinar prevăzute de Hotărârea Guvernului nr. 469/2015.

(10) Pentru recunoașterea titlurilor oficiale de calificare în profesia de medic veterinar, Colegiul Medicilor Veterinari se asigură că toate cerințele, procedurile și formalitățile legate de accesul la aspecte reglementate de prezentul statut pot fi îndeplinite de la distanță și prin mijloace electronice, în condițiile legislației în vigoare, și informează inclusiv prin mijloace electronice despre toate cerințele, procedurile și formalitățile privind accesul la aspecte reglementate ale profesiei de medic veterinar în România; Colegiul Medicilor Veterinari poate solicita ulterior copii certificate, în cazul în care există îndoieli justificate și atunci când este strict necesar.

Art. 10. — În exercitarea profesiei, medicul veterinar aplică, respectă și este protejat de legile statului și de reglementările Colegiului Medicilor Veterinari.

Art. 11. — Libertatea și independența profesiei de medic veterinar sunt atribute exclusive ale persoanei care exercită această profesie, în temeiul legii și al prezentului statut.

Art. 12. — (1) Cu excepția cazurilor prevăzute de lege, prin natura liberală a profesiei și activității desfășurate, medicul veterinar de liberă practică nu este funcționar public.

(2) Activitatea medicală veterinară este o problemă de stat și se realizează, după o concepție unitară, de către serviciile sanitar-veterinare de stat și serviciile medicale veterinare de liberă practică organizate în condițiile legii.

Art. 13. — (1) Profesia de medic veterinar are ca obiective apărarea sănătății animalelor, sănătății publice, protecția și bunăstarea animalelor, protecția consumatorului și a mediului înconjurător și siguranța alimentelor.

(2) În vederea realizării obiectivelor prevăzute la alin. (1), pe tot timpul exercitării profesiei, medicul veterinar trebuie să dovedească disponibilitate, devotament și probitate profesională.

Art. 14. — (1) Profesia de medic veterinar se exercită, pe teritoriul României, în condițiile legii și ale reglementărilor Colegiului Medicilor Veterinari, de către persoane fizice posesoare ale unui titlu oficial de calificare în medicina veterinară, după cum urmează:

a) cetățeni ai statului român;

b) cetățeni ai unui stat membru al Uniunii Europene, al Spațiului Economic European, respectiv al Confederației Elvețiene, denumit în continuare *stat membru*;

c) străinii titulari ai dreptului de ședere temporară pentru reîntregirea familiei în calitate de membri de familie ai unui cetățean român;

d) persoanele prevăzute la art. 2 alin. (1) pct. 3, 6 și 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2005 privind libera circulație pe teritoriul României a cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene, Spațiului Economic European și a cetățenilor Confederației Elvețiene, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

e) beneficiarii statutului de rezident acordat de către unul dintre statele membre, în conformitate cu prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor din România, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care transpune Directiva 2003/109/CE a Consiliului din 25 noiembrie privind statutul resortisanților țărilor terțe care sunt rezidenți pe termen lung, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene seria L nr. 16 din 23 ianuarie 2004.

(2) Medicii veterinari prevăzuți la alin. (1) lit. b)—e), care exercită profesia de medic veterinar în România, au obligația de a se informa la Colegiul Medicilor Veterinari cu privire la legislația din domeniul veterinar, precum și cu privire la prevederile prezentului statut și ale Codului de etică și deontologie medicală veterinară și să aibă cunoștințele de limba română necesare.

(3) Verificarea cunoștințelor lingvistice se limitează la cunoașterea limbii române ca limbă oficială în România.

(4) Colegiul Medicilor Veterinari poate efectua verificarea cunoștințelor de limba română numai după emiterea conform normelor europene a cardului profesional european de medic veterinar sau, după caz, numai după recunoașterea titlurilor oficiale de calificare în profesia de medic veterinar; în aprecierea cunoștințelor de limba română, Colegiul Medicilor Veterinari ține cont de durata activității care urmează a fi desfășurată.

(5) Hotărârile Colegiului Medicilor Veterinari cu privire la verificarea cunoștințelor de limba română pot fi atacate de medicii veterinari în cauză la instanța de contencios administrativ.

(6) În cazul unor suspiciuni justificate, Colegiul Medicilor Veterinari poate solicita autorităților competente ale statului membru emitent o confirmare a autenticității certificatelor și a titlurilor de calificare de medic eliberate de acesta, precum și, după caz, confirmarea faptului că medicul titular îndeplinește

condițiile minime de formare prevăzute de normele europene pentru calificarea profesională dobândită de acesta în statul membru emitent.

(7) În cazul în care există îndoieli justificate, Colegiul Medicilor Veterinari poate solicita autorităților competente din statele membre de stabilire să furnizeze orice informație relevantă pentru legalitatea stabilirii și buna conduită a prestatorului de servicii, precum și absența unor sancțiuni disciplinare sau penale cu caracter profesional.

(8) Colegiul Medicilor Veterinari colaborează îndeaproape cu autoritățile competente omoloage ale statelor membre, inclusiv prin Sistemul de informare al pieței interne — IMI, asigurând confidențialitatea informațiilor transmise.

(9) Schimbul de informații dintre Colegiul Medicilor Veterinari și autoritățile competente din statele membre se realizează cu respectarea prevederilor legale în vigoare privind protecția datelor cu caracter personal din Legea nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, cu modificările și completările ulterioare, și din Legea nr. 506/2004 privind prelucrarea datelor cu caracter personal și protecția vieții private în sectorul comunicațiilor electronice, cu modificările și completările ulterioare, care transpune Directiva 2002/58/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind prelucrarea datelor cu caracter personal și protecția vieții private în sectorul comunicațiilor electronice, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene nr. L 201 din 31 iulie 2002.

(10) Prelucrarea datelor cu caracter personal se realizează în conformitate cu prevederile Legii nr. 677/2001, cu modificările și completările ulterioare, și ale Legii nr. 506/2004, cu modificările și completările ulterioare.

(11) Medicii veterinari, cetățeni români cu domiciliul în străinătate, precum și medicii veterinari cetățeni ai statelor membre, care exercită profesia de medic veterinar în România, au aceleași drepturi și obligații cu privire la exercitarea acesteia ca și medicii veterinari membri ai Colegiului Medicilor Veterinari.

Art. 15. — (1) În condițiile prevăzute de legislația în vigoare, medicul veterinar își poate exercita profesia:

a) în sectorul privat, independent sau în regim salarial;

b) în sectorul public, ca funcționar public sau ca personal contractual, ocupând posturi/funcții pentru care studiile superioare în domeniul medical veterinar constituie cerință de angajare;

c) în învățământul preuniversitar, universitar și unități de cercetare cu respectarea prevederilor legale.

(2) În conformitate cu prevederile art. 26 alin. (2) din Legea nr. 160/1998 pentru organizarea și exercitarea profesiei de medic veterinar, republicată, serviciile medicale veterinare private fac parte din sistemul unic sanitar-veterinar național.

Art. 16. — (1) Activitățile de asistență medicală veterinară se realizează exclusiv de către medicii veterinari cu drept de liberă practică, care își desfășoară activitatea în regim independent sau salarial în cadrul unităților medicale veterinare de asistență, la sediul acestora sau la locația la care se află animalele.

(2) Fac excepție de la prevederile alin. (1) medicii veterinari angajați în instituțiile publice de apărare, ordine publică și siguranță națională, precum și în instituțiile publice din domeniul justiției și afacerilor interne, care dețin structuri veterinare proprii, care pot desfășura activități de asistență medicală veterinară pentru animalele pe care le dețin în proprietate/administrare, în conformitate cu atribuțiile stabilite în fișa postului.

(3) Activitățile de consultanță tehnică și legislativă în domeniul medical-veterinar se realizează exclusiv de către medicii veterinari cu drept de liberă practică.

Art. 17. — În sensul prezentului statut, următorii termeni și următoarele sintagme se definesc astfel:

a) *medic veterinar titular* — medicul veterinar care este reprezentantul legal al unității medicale veterinare în relația cu Colegiul Medicilor Veterinari și al cărui nume este înscris pe Certificatul de înregistrare al unității medicale veterinare în Registrul unic al cabinetelor medicale veterinare cu sau fără personalitate juridică. Având în vedere formele de organizare și exercitare a profesiei prevăzute la art. 28 din Legea nr. 160/1998 pentru organizarea și exercitarea profesiei de medic veterinar, republicată, pot să fie medici veterinari titulari:

— medicul veterinar care a optat să își organizeze activitatea sub formă de cabinet medical veterinar individual;

— medicul veterinar desemnat prin convenția de asociere dintre cabinetele medicale veterinare individuale să reprezinte cabinetul medical veterinar asociat în relația cu Colegiul Medicilor Veterinari;

— medicul veterinar asociat unic sau medicul veterinar asociat care este înregistrat la Oficiul Național al Registrului Comerțului ca reprezentant legal al societății comerciale, în cazul unităților medicale veterinare deținute de societăți comerciale;

b) *medic veterinar de liberă practică* — medicul veterinar care efectuează activități veterinare de liberă practică, în condițiile legii;

c) *medic veterinar de liberă practică împuternicit* — medicul veterinar de liberă practică împuternicit de către autoritatea veterinară județeană, respectiv a municipiului București, pe bază de contract, să efectueze unele activități veterinare publice, în condițiile legii;

d) *autoritate sanitară veterinară competentă* — Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor sau direcția sanitară veterinară și pentru siguranța alimentelor județeană/a municipiului București, după caz;

e) *carte de identitate/card de identitate a/al medicului veterinar* — reprezintă documentul oficial care atestă calitatea de membru, eliberat la înscrierea în Colegiul Medicilor Veterinari de către Biroul executiv al Consiliului județean, respectiv al municipiului București al Colegiului Medicilor Veterinari;

f) *atestat de liberă practică* — documentul care atestă dreptul de liberă practică medicală veterinară al medicului veterinar și este eliberat, la cererea medicilor veterinari, de către Biroul executiv al Consiliului județean, respectiv al Consiliului Municipiului București al Colegiului Medicilor Veterinari;

g) *certificat de înregistrare în Registrul unic al cabinetelor medicale veterinare cu sau fără personalitate juridică* reprezintă:

— actul de înființare a cabinetului medical veterinar individual de asistență medicală veterinară sau a cabinetului medical veterinar individual pentru consultanță de specialitate, precum și actul tehnico-juridic care atestă faptul că acesta îndeplinește condițiile legale de funcționare și de a cărui existență este condiționată posibilitatea desfășurării activității de asistență medicală veterinară și/sau de consultanță;

— actul care atestă asocierea a două cabinete medicale veterinare individuale, înființate conform prevederilor legale, în cazul cabinetelor medicale veterinare asociate;

— în cazul unităților medicale veterinare de asistență, cu personalitate juridică — actul tehnico-juridic care atestă faptul că sunt îndeplinite condițiile legale de funcționare, de a cărui existență este condiționat dreptul de a desfășura activități medicale veterinare;

— în cazul punctelor farmaceutice veterinare și farmaciilor veterinare — documentul care atestă faptul că societatea comercială îndeplinește condițiile legale privind înființarea de unități farmaceutice veterinare (acționariatul este constituit exclusiv din medici veterinari, are cod CAEN principal 7500 — Activități veterinare și cod CAEN secundar 4773 — Comerț cu

amănuntul al produselor farmaceutice în magazine specializate), precum și faptul că unitatea farmaceutică veterinară îndeplinește cerința legală de a fi înregistrată în Registrul unic al cabinetelor medicale veterinare cu sau fără personalitate juridică;

— în cazul depozitelor farmaceutice veterinare și laboratoarelor veterinare private — documentul care atestă înregistrarea lor în Registrul unic al cabinetelor medicale veterinare cu sau fără personalitate juridică;

h) *anexă de mențiuni* — document-anexă la certificatul de înregistrare eliberat pentru o unitate medicală veterinară, în care se înscriu modificările înregistrate în Registrul unic al cabinetelor medicale veterinare cu sau fără personalitate juridică, care vizează unitatea respectivă și se referă la:

— schimbarea adresei sediului social al societății comerciale, pentru a fi în conformitate cu modificările înregistrate la Oficiul Național al Registrului Comerțului;

— înlocuirea medicului veterinar titular al unității medicale veterinare;

— completarea sau restrângerea activităților de asistență medicală veterinară menționate în certificatul de înregistrare, pentru a fi în corelație cu dotările și posibilitățile concrete de acordare a asistenței medicale veterinare de care dispune unitatea;

i) *Registrul unic al cabinetelor medicale veterinare cu sau fără personalitate juridică* — document oficial și public gestionat de Biroul executiv al Consiliului național al Colegiului Medicilor Veterinari, în care sunt înregistrate:

— toate unitățile medicale veterinare de asistență și de consultanță, cu sau fără personalitate juridică, care îndeplinesc cerințele legale și au drept de funcționare în România;

— farmaciile veterinare și punctele farmaceutice veterinare, dacă îndeplinesc cerința legală privind deținerea acționariatului societății comerciale exclusiv de către medici veterinari, precum și codurile CAEN principal și secundar prevăzute de legislație;

— depozitele farmaceutice veterinare, opțional;

— laboratoarele medicale veterinare, opțional;

j) *certificat de conformitate* — documentul eliberat de către Colegiul Medicilor Veterinari în vederea recunoașterii diplomei de medic veterinar, în scopuri profesionale;

k) *certificat european de statut profesional prezent* — documentul eliberat de Colegiul Medicilor Veterinari care atestă situația profesională prezentă a medicului veterinar membru al Colegiului Medicilor Veterinari;

l) în sensul prezentului statut, prin *unitate medicală veterinară* se înțelege:

— cabinetul medical veterinar de consultanță, unitatea cu sau fără personalitate juridică, furnizoare de servicii de consultanță tehnică și legislativă sanitară veterinară;

— unitățile de asistență medicală veterinară, respectiv unitățile furnizoare de servicii de asistență medicală veterinară, organizate în una dintre formele:

(i) unități fără personalitate juridică (organizate ca persoană fizică ce exercită o profesie liberală): cabinet medical veterinar individual și cabinete medical-veterinare asociate;

(ii) unități cu personalitate juridică, respectiv unități ce aparțin unor societăți comerciale înființate potrivit Legii societăților nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cu respectarea cerințelor din Legea nr. 160/1998, republicată: cabinet medical veterinar, clinică veterinară, spital veterinar și centru veterinar specializat;

— *unitățile farmaceutice veterinare* — unități care asigură asistență farmaceutică veterinară, respectiv unități în care se eliberează medicamentele prescrise sau recomandate de medicul veterinar curant, și se informează și consiliază clientul cu privire la modul corect de administrare, modul în care medicamentul acționează și a eventualelor incompatibilități cu

alte substanțe medicinale active (farmacia veterinară și punctul farmaceutic veterinar), înființate de persoane juridice, respectiv de societăți comerciale înființate potrivit Legii societăților nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cu respectarea cerințelor din Legea nr. 160/1998, republicată.

CAPITOLUL II

Calitatea de membru al Colegiului Medicilor Veterinari. Drepturi și obligații. Prevederi generale

Art. 18. — (1) Calitatea de membru al Colegiului Medicilor Veterinari este obligatorie pentru exercitarea profesiei de medic veterinar.

(2) Calitatea de membru al Colegiului Medicilor Veterinari este atestată prin cartea de identitate/cardul de identitate a/a medicului veterinar, document eliberat la înscriere.

(3) Consiliul național al Colegiului Medicilor Veterinari va emite hotărârea pentru aprobarea procedurii care stabilește condițiile de eliberare a cardului de identitate a medicului veterinar și modelul acestuia.

(4) Până la emiterea cardului de identitate al medicului veterinar, cărțile de identitate emise medicilor veterinari la înscrierea în Colegiul Medicilor Veterinari își păstrează valabilitatea.

(5) Membrii Colegiului Medicilor Veterinari sunt înscrși în Tabloul general al membrilor, care se publică pe site-ul oficial al colegiului.

Art. 19. — Calitatea de membru al Colegiului Medicilor Veterinari se dobândește de către persoane fizice posesoare ale titlului oficial de calificare în medicina veterinară, care îndeplinesc următoarele condiții:

a) nu se află în cazurile de nedemnitate prevăzute de legislația în vigoare;

b) sunt apte din punct de vedere medical pentru exercitarea profesiei de medic veterinar;

c) au depus jurământul prevăzut la art. 19 din Legea nr. 160/1998, republicată.

Art. 20. — (1) Nu trebuie să dețină calitatea de membru al Colegiului Medicilor Veterinari cetățenii statelor membre ale Uniunii Europene, ai Spațiului Economic European și nici cetățenii elvețieni care exercită temporar sau ocazional profesia de medic veterinar, sub formă de prestări de servicii.

(2) În situația prevăzută la alin. (1), cetățenii statelor menționate se înregistrează într-un registru special al prestatorilor de servicii medicale veterinare temporare sau ocazionale, ținut de Colegiul Medicilor Veterinari.

(3) Persoanele prevăzute la alin. (1) au obligația de a depune la Colegiul Medicilor Veterinari o declarație pe propria răspundere, conform procedurii privind prestarea temporară/ ocazională de servicii medicale veterinare de către medicii veterinari stabiliți într-unul din statele membre ale Uniunii Europene, în alt stat aparținând Spațiului Economic European sau Confederației Elvețiene (conform titlului II din Directiva 2005/36/CE), aprobată prin hotărâre a Consiliului național al Colegiului Medicilor Veterinari.

(4) În exercitarea profesiei în forma prestării de servicii, aceste persoane se supun normelor de deontologie profesională.

SUBCAPITOLUL I

Drepturile medicilor veterinari membri ai Colegiului Medicilor Veterinari

Art. 21. — (1) În conformitate cu prevederile legale în vigoare, membrii Colegiului Medicilor Veterinari au următoarele drepturi:

a) să își exercite profesia de medic veterinar, pe întreg teritoriul țării, în condițiile legii;

b) să își desfășoare activitatea profesională nestingherit și fără vreo imixtiune din partea altor categorii profesionale;

c) să informeze Colegiul Medicilor Veterinari despre orice încălcare a dreptului de exercitare a profesiei;

d) să aleagă și să fie aleși în organele de conducere de la nivelul structurilor teritoriale sau naționale ale Colegiului Medicilor Veterinari;

e) să asiste la ședințele organelor de conducere ale Colegiului Medicilor Veterinari;

f) să participe la orice acțiune a Colegiului Medicilor Veterinari și să fie informați în timp util despre aceasta;

g) să poarte însemnele Colegiului Medicilor Veterinari;

h) să conteste sancțiunile primite;

i) să solicite ajutoare materiale pentru situații deosebite, atât personal, cât și prin membrii lor de familie;

j) să se adreseze organelor abilitate ale Colegiului Medicilor Veterinari și să primească informațiile solicitate;

k) să folosească însemnele și titlurile profesionale sau academice;

l) să participe la manifestările inițiate de organele de conducere, la activitățile profesionale ori de pregătire profesională inițiate ori organizate de Colegiul Medicilor Veterinari;

m) să participe la cursuri și alte forme de dezvoltare profesională continuă;

n) medicii veterinari care au depășit limita de vârstă prevăzută de lege pot profesa în continuare în unități medicale veterinare private.

(2) Insulta, calomnia ori amenințarea, lovirea sau alte violențe săvârșite împotriva medicului veterinar în timpul exercitării profesiei și în legătura cu aceasta se pedepsește conform legii.

(3) Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a părții vătămate. Retragerea plângerii prealabile sau împăcarea părților înlătură răspunderea penală.

SUBCAPITOLUL II

Obligațiile membrilor Colegiului Medicilor Veterinari

Art. 22. — În conformitate cu prevederile legale în vigoare, membrii Colegiului Medicilor Veterinari au următoarele obligații:

1. să cunoască și să respecte reglementările și actele normative în vigoare referitoare la exercitarea profesiei de medic veterinar;

2. să respecte dispozițiile Statutului medicului veterinar, Codului de etică și deontologie medicală veterinară, hotărârile organelor de conducere ale Colegiului Medicilor Veterinari;

3. să îndeplinească cu bună-credință atribuțiile ce le-au fost încredințate în calitate de membri sau reprezentanți ai corpului profesional sau care decurg din hotărârile organelor de conducere ale corpului profesional, fără să fie afectate atribuțiile de serviciu în cazul medicilor veterinari oficiali;

4. să participe la ședințele ori adunările la care au fost convocați;

5. să se abțină de la deliberările organelor de conducere în care sunt aleși, în cazul în care, în îndeplinirea unor atribuții ale acestor organe, au un interes propriu;

6. să respecte normele, principiile și îndatoririle deontologiei profesionale și să aibă un comportament demn în exercitarea profesiei ori a calității de membru al Colegiului Medicilor Veterinari;

7. să achite, în termenul stabilit, cotizația datorată în calitate de membru al Colegiului Medicilor Veterinari;

8. să rezolve litigiile cu alți membri, în primul rând prin intermediul medierii de către comisia desemnată de către Colegiul Medicilor Veterinari;

9. să îndeplinească cu bună-credință atribuțiile ce le revin în calitate de reprezentant sau membru în organele de conducere

ale Colegiului Medicilor Veterinari, ale filialelor județene, respectiv al municipiului București;

10. să protejeze sănătatea omului împotriva bolilor comune omului și animalelor, să participe la protejarea mediului, în scopul menținerii echilibrului ecologic;

11. să urmărească și să sprijine măsurile de protecție și bunăstare a animalelor, în conformitate cu reglementările naționale și internaționale;

12. medicul veterinar care desfășoară activitate medicală veterinară răspunde în mod individual, potrivit legii, pentru deciziile profesionale;

13. să respecte și să aplice, în orice împrejurare, legislația sanitară veterinară, reglementările Colegiului Medicilor Veterinari, normele de etică și deontologie medicală veterinară;

14. să nu aducă prejudicii reputației corpului medical veterinar sau altor membri, respectând statutul de corp profesional al Colegiului Medicilor Veterinari;

15. să aplice parafa, cuprinzând numele, prenumele, gradul profesional și codul, pe toate actele medicale veterinare pe care le semnează, conform modelului prevăzut în anexa nr. 1;

16. să răspundă solicitărilor deținătorilor de animale privind examinarea, diagnosticarea, tratarea și prevenirea bolilor la animale;

17. să păstreze secretul profesional;

18. să acționeze în spiritul stabilirii unui diagnostic etiologic complex și complet;

19. să își perfecționeze permanent pregătirea profesională și, în cazul în care desfășoară activități de liberă practică medicală veterinară, să îndeplinească cerințele privind realizarea anuală a numărului de credite profesionale;

20. să nu obstrucționeze, în niciun mod, evaluările și verificările efectuate de către Colegiul Medicilor Veterinari privind îndeplinirea condițiilor legale de funcționare și exercitare a profesiei;

21. să aplice pe documentele întocmite ștampila unității medicale veterinare, conform modelului prevăzut în anexa nr. 2;

22. să se prezinte în fața Comisiei de deontologie și litigii județene sau a municipiului București, după caz, precum și a Comisiei superioare de deontologie și litigii, atunci când sunt convocați legal;

23. să participe, când sunt solicitați, la combaterea unor boli declarabile;

24. să recunoască autoritatea sanitar-veterinară de stat în teritoriul în care își desfășoară activitatea și să informeze imediat asupra oricăror situații deosebite care privesc sănătatea animalelor, sănătatea publică și mediul;

25. să nu exercite profesia în cazul în care le-a fost aplicată o sancțiune disciplinară în acest sens;

26. să nu instituie regula teritorialității clientelei decât în cazuri expres prevăzute de lege;

27. să restituie atestatul de liberă practică, la notificarea emitentului;

28. să nu folosească în desfășurarea activității alte însemne decât cele specifice profesiei — sigilii și parafă, numai după modelele stabilite de Colegiul Medicilor Veterinari sau de Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor, după caz;

29. să nu înființeze societăți comerciale în a căror denumire se regăsesc sintagmele: „cabinet medical veterinar”, „laborator veterinar”, „spital veterinar”, „clinică veterinară”, „centru veterinar specializat” și altele asemenea, care pot induce în eroare clientela.

SUBCAPITOLUL III

Suspendarea calității de membru al Colegiului Medicilor Veterinari. Radierea din Tabloul general al membrilor

Art. 23. — (1) Calitatea de membru al Colegiului Medicilor Veterinari devine nedemnă și se suspendă pentru faptele prevăzute la art. 22 din Legea nr. 160/1998 pentru organizarea și exercitarea profesiei de medic veterinar, republicată.

(2) Neplata cotizației timp de șase luni consecutiv de la data scadenței, precum și neîndeplinirea numărului anual de puncte privind pregătirea profesională continuă constituie abateri disciplinare de la normele deontologice și se sancționează de către Comisia de deontologie și litigii județeană/a municipiului București, la sesizarea Biroului executiv al Consiliului județean/al municipiului București. Sancțiunile respective se înscriu în cazierul profesional al medicului veterinar, de către Biroul executiv al Consiliului județean/al municipiului București.

(3) Medicul veterinar suspendat pentru neplata cotizației poate redobândi calitatea de membru activ doar după ce a achitat integral suma restantă, calculată de la data la care a încetat plata cotizației și până la data la care a fost emisă decizia de suspendare a calității de membru de către Comisia de deontologie și litigii județeană/a municipiului București. Ștergerea sancțiunii din cazierul profesional se realizează în termen de 6 luni de la data la care medicul veterinar a redobândit calitatea de membru activ.

(4) La cerere, membrii Colegiului Medicilor Veterinari din România care, din motive obiective, întrerup pe o durată de timp exercitarea profesiei de medic veterinar în România pot solicita suspendarea calității de membru pe durata respectivă.

(5) Pe durata suspendării la cerere a calității de membru al Colegiului Medicilor Veterinari din România se suspendă obligațiile și drepturile ce decurg din lege și din prezentul statut.

(6) Pe perioada suspendării la cerere a calității de membru încetează dreptul medicului veterinar de a profesa în România și plata cotizației.

(7) Durata suspendării calității de membru este de cel mult 5 ani. În cazul în care, după expirarea perioadei de 5 ani, medicul veterinar nu depune cerere pentru revenirea la calitatea de membru activ, se consideră că acesta dorește, în mod tacit, să renunțe la calitatea de membru al Colegiului Medicilor Veterinari și se operează de drept radierea acestuia din Tabloul general al membrilor Colegiului Medicilor Veterinari.

Art. 24. — Calitatea de membru al Colegiului Medicilor Veterinari încetează și medicul veterinar este radiat din Tabloul general al membrilor Colegiului Medicilor Veterinari:

— prin renunțarea scrisă la exercitarea profesiei de medic veterinar;

— prin deces;

— ca sancțiune în condițiile prevăzute de art. 23 din Legea nr. 160/1998 pentru organizarea și exercitarea profesiei de medic veterinar, republicată;

— de drept, în condițiile prevăzute la art. 23 alin. (7).

SUBCAPITOLUL IV

Transferul membrilor Colegiului Medicilor Veterinari

Art. 25. — (1) Medicii veterinari membri ai Colegiului Medicilor Veterinari pot solicita transferul la o altă filială județeană a Colegiului Medicilor Veterinari. În vederea efectuării transferului este necesar ca medicul veterinar să depună o cerere la Biroul executiv al Consiliului județean, respectiv la Consiliul Municipiului București al Colegiului Medicilor Veterinari la care dorește să se transfere, însoțită de o adeverință-tip eliberată de Biroul executiv al Consiliului județean/al municipiului București la care este înscris, care să ateste faptul că nu a fost exclus, nu a devenit nedemn sau incompatibil, că nu se află în

curs de judecată penală sau disciplinară și că are achitată cotizația până la data de la care dorește să se transfere.

(2) Cererea de transfer se soluționează în termen de maximum 30 de zile de la data depunerii.

(3) În cazul în care cererea de transfer este aprobată, medicul veterinar se consideră transferat cu data de la care a solicitat transferul.

(4) În cazul în care cererea de transfer este respinsă, motivul respingerii va fi comunicat în scris solicitantului.

(5) Biroul executiv al Consiliului județean, respectiv al Consiliului Municipiului București al Colegiului Medicilor Veterinari la care s-a transferat medicul veterinar, notifică Biroul executiv al Consiliului național al Colegiului Medicilor Veterinari transferul efectuat, în termen de cel mult 15 zile de la data aprobării cererii de transfer, în vederea înregistrării în Tabloul general al membrilor Colegiului Medicilor Veterinari.

(6) Medicul veterinar transferat își păstrează cartea de identitate/cardul de identitate și atestatul de liberă practică emise de către Biroul executiv al Consiliului județean, respectiv al municipiului București în care a fost înscris inițial.

CAPITOLUL III

Atestatul de liberă practică medicală veterinară. Prevederi generale

Art. 26. — Medicii veterinari membri ai Colegiului Medicilor Veterinari pot desfășura activități de liberă practică medicală veterinară doar dacă dețin atestat de liberă practică medicală veterinară.

Art. 27. — Activitățile medicale veterinare de liberă practică medicală veterinară sunt prevăzute la art. 26 din Legea nr. 160/1998 pentru organizarea și exercitarea profesiei de medic veterinar, republicată.

SUBCAPITOLUL I

Condițiile de acordare și retragere a atestatului de liberă practică medicală veterinară

Art. 28. — (1) Atestatul de liberă practică se eliberează, la solicitarea medicului veterinar, de către Biroul executiv al Consiliului județean/al municipiului București la care acesta este înscris.

(2) Deținerea atestatului de liberă practică este o condiție obligatorie pentru medicii veterinari care înființează sau își desfășoară activitatea în unități medicale veterinare de asistență (cabinete medicale veterinare, clinici veterinare, spitale veterinare, centre veterinare specializate), cabinete medicale veterinare de consultanță, unități farmaceutice veterinare (farmacii și puncte farmaceutice veterinare), precum și pentru medicii veterinari care își desfășoară activitatea în cadrul clinicilor veterinare universitare.

(3) Cerințele pentru eliberarea atestatului de liberă practică medicală veterinară, precum și modelul atestatului se stabilesc prin hotărâre a Consiliului național al Colegiului Medicilor Veterinari.

Art. 29. — (1) Atestatul de liberă practică medicală veterinară poate fi retras temporar de către emitent, în următoarele condiții:

a) în cazul în care se suspendă calitatea de membru, atât la cererea medicului veterinar, cât și în cazurile prevăzute de art. 22 din Legea nr. 160/1998 pentru organizarea și exercitarea profesiei de medic veterinar, republicată;

b) în cazul în care medicul veterinar de liberă practică nu realizează numărul anual de credite de dezvoltare profesională continuă stabilit de către Consiliul național al Colegiului Medicilor Veterinari;

c) în cazurile prevăzute de Codul de deontologie medicală veterinară.

(2) Atestatul de liberă practică medicală veterinară se retrage definitiv de către emitent atunci când, indiferent de motiv, încetează calitatea de membru a medicului veterinar.

Art. 30. — (1) Falsificarea atestatului de liberă practică medicală veterinară constituie infracțiune și se pedepsește conform legii.

(2) Refuzul predării atestatului de liberă practică medicală veterinară, în cazul în care s-a dispus măsura retragerii temporare sau definitive, în conformitate cu reglementările Colegiului Medicilor Veterinari, constituie abatere disciplinară.

Art. 31. — Pierderea, furtul sau deteriorarea totală a cardului de identitate al medicului veterinar și/sau a atestatului de liberă practică medicală veterinară se notifică de urgență emitentului. Emitentul eliberează un nou document, contra cost, pe baza declarației pe propria răspundere a medicului veterinar solicitant.

SUBCAPITOLUL II

Modificarea numelui posesorului/posesoarei cardul de identitate al medicului veterinar/atestatului de liberă practică medicală veterinară

Art. 32. — În cazul în care se modifică, prin căsătorie sau divorț, numele medicului veterinar posesor/posesoare a cardului de identitate a medicului veterinar, respectiv atestatului de liberă practică medicală veterinară, în baza unei solicitări scrise a medicului veterinar, la care se atașează copia documentului de identitate care atestă noul nume de familie dobândit prin căsătorie/divorț, emitentul retrage cardul de identitate și atestatul de liberă practică medicală veterinară deținute de acesta și eliberează, contra cost, documentele respective pe numele nou dobândit, păstrând numărul inițial al cardului de identitate. Mențiunea privind schimbarea numelui prin căsătorie/divorț se înscrie de către Biroul executiv al Consiliului județean, respectiv al municipiului București în evidențele proprii, precum și în Tabloul general al membrilor Colegiului Medicilor Veterinari.

CAPITOLUL IV

Responsabilități ale medicului veterinar de liberă practică. Principalele reguli în exercitarea profesiei

Art. 33. — (1) Medicii veterinari de liberă practică își exercită profesia, respectând următoarele reguli:

a) cunosc legislația sanitară veterinară specifică domeniului de activitate și își îmbogățesc permanent cunoștințele profesionale, în concordanță cu progresul tehnico-stiințific;

b) acordă asistență medicală veterinară cu respectarea legislației sanitare veterinare în vigoare și, după caz, a hotărârilor, ghidurilor, procedurilor elaborate în acest sens de către Colegiul Medicilor Veterinari din România, precum și a Codului de deontologie medicală veterinară;

c) înscriu în registrul de consultații și tratamente toate consultațiile și tratamentele aplicate animalelor;

d) examinează clinic animalele, stabilesc diagnosticul prezumtiv, prescriu și eliberează prescripții medicale veterinare conform legislației sanitare veterinare în vigoare pentru cantitatea minimă necesară tratamentului sau terapiei în cauză și administrează produsele medicinale veterinare, după caz;

e) produsele medicinale veterinare care conțin substanțe din categoria stupefiante, psihotrope, precum și produsele medicinale veterinare care conțin substanțe aflate sub control național sunt utilizate și se administrează exclusiv de către medicii veterinari, atât la sediul unităților de asistență medicală veterinară, cât și în condiții de teren;

f) raportează autorității veterinare competente orice suspiciune de boală declarabilă;

g) raportează autorității veterinare competente orice suspiciune privind o reacție adversă la animale, o reacție adversă umană, o reacție neașteptată sau o reacție adversă

gravă care ar fi putut să apară în urma utilizării și administrării produselor medicinale veterinare, conform legislației în vigoare;

h) participă activ la stingerea focarelor de boală, ori de câte ori sunt solicitați de către autoritățile competente;

i) prescriu și utilizează cu prudență produsele medicinale veterinare antimicrobiene;

j) supraveghează, verifică și evaluează activitatea personalului ajutător;

k) asigură eliminarea finală a deșeurilor farmaceutice, conform prevederilor legale în vigoare.

(2) În activitatea de asistență medicală veterinară, medicii veterinari de liberă practică pot fi ajutați de tehnicieni și/sau asistenți veterinari, în următoarele condiții, care vor fi înscrise în fișa postului:

a) tehnicianul și/sau asistentul veterinar lucrează sub îndrumarea și controlul medicului veterinar din cadrul unității medicale veterinare la care este angajat;

b) tehnicianul și/sau asistentul veterinar, la dispoziția medicului veterinar, poate efectua tratamente, dar nu are dreptul să efectueze intervenții chirurgicale;

c) în situații excepționale, până la sosirea medicului veterinar, tehnicianul și/sau asistentul veterinar poate acorda primul ajutor animalului a cărui viață este în pericol, prin administrarea tratamentului sau efectuarea de intervenții de urgență, cu acordul medicului veterinar și respectând întocmai indicațiile acestuia, iar atunci când nu este posibilă obținerea acordului, efectuează tratamentul/intervenția de urgență și aduce acest lucru la cunoștință medicului veterinar de îndată ce poate lua legătura cu acesta.

(3) Administrarea produselor medicinale veterinare sau efectuarea de intervenții chirurgicale de către alte persoane și în alte condiții decât cele stabilite prin prezentul statut constituie exercitare fără drept a profesiei de medic veterinar și se sancționează conform legii.

Art. 34. — Medicul veterinar de liberă practică ce își desfășoară activitatea în unitățile farmaceutice veterinare are următoarele responsabilități:

a) să cunoască legislația sanitară veterinară specifică domeniului de activitate și să își îmbogățească permanent cunoștințele profesionale, în concordanță cu progresul tehnico-științific;

b) să supravegheze să fie achiziționate, deținute și comercializate numai produsele medicinale veterinare și alte produse de uz veterinar și zootehnic care îndeplinesc prevederile legale și în condițiile prevăzute de acestea;

c) să efectueze/să dispună recepția calitativă și cantitativă a produselor medicinale veterinare și a celorlalte produse de uz veterinar;

d) să asigure depozitarea și monitorizarea în condiții corespunzătoare a produselor medicinale veterinare;

e) să asigure evidențele necesare stabilirii trasabilității produselor medicinale veterinare care se eliberează pe bază de prescripție medicală veterinară;

f) să prepare, să eticheteze, să conserve preparatele magistrale și oficinale în conformitate cu prevederile Farmacopeei Române, răspunzând de calitatea acestora;

g) să elibereze produsele medicinale veterinare conform prevederilor specifice, înscriind modul de administrare pe ambalajul secundar al acestora;

h) să supravegheze, să verifice și să evalueze activitatea personalului ajutător;

i) să asigure eliminarea finală a deșeurilor farmaceutice conform prevederilor legale;

j) să asigure servicii farmaceutice privind utilizarea corectă și rațională a produselor medicinale veterinare, a altor produse utilizate pentru prevenirea bolilor la animale și om, precum și a nivelului de bunăstare a animalelor.

Art. 35. — Atribuțiile și competențele medicilor veterinari împuterniciți, care le revin în baza contractului de prestări servicii/concesiune, se stabilesc prin act normativ de către autoritatea veterinară competentă, cu avizul consultativ al Colegiului Medicilor Veterinari.

CAPITOLUL V

Perfecționarea, specializarea și promovarea profesională

Art. 36. — (1) Medicii veterinari se pot perfecționa, specializa sau pot obține grade profesionale.

(2) Colegiul Medicilor Veterinari recunoaște automat titlul de medic veterinar specialist dacă medicul veterinar solicitant a absolvit Colegiul european în domeniul respectiv și deține titlul de „European Veterinary Specialist™”.

(3) Colegiul Medicilor Veterinari nu recunoaște titlul de medic veterinar specialist pentru medicii veterinari care au obținut o astfel de specializare în alt mod decât cel prevăzut la alin. (2).

(4) Colegiul Medicilor Veterinari poate organiza împreună cu facultățile de medicină veterinară cursuri de studii aprofundate pentru medicii veterinari, iar certificatul obținut este valid doar pe teritoriul României.

CAPITOLUL VI

Răspunderea disciplinară a membrilor Colegiului Medicilor Veterinari

Art. 37. — (1) Medicul veterinar răspunde disciplinar individual pentru nerespectarea legilor și a reglementărilor profesiei medicale veterinare, a Codului de deontologie medicală veterinară și a regulilor de bună practică profesională, a Statutului medicului veterinar, pentru nerespectarea deciziilor obligatorii adoptate de organele de conducere ale Colegiului Medicilor Veterinari din România, precum și pentru orice fapte săvârșite în legătură cu profesia, care sunt de natură să prejudicieze onoarea și prestigiul profesiei sau ale Colegiului Medicilor Veterinari.

(2) Răspunderea disciplinară a membrilor Colegiului Medicilor Veterinari nu exclude răspunderea penală, contravențională sau civilă, conform prevederilor legale.

Art. 38. — (1) Plângerea împotriva unui medic veterinar se depune la filiala județeană sau a municipiului București a Colegiului Medicilor Veterinari pe raza căreia este situată unitatea medicală veterinară în cadrul căreia s-a săvârșit fapta ce intră sub incidența Codului de deontologie medicală veterinară, iar în cazul celor care prestează ocazional sau temporar la filiala pe teritoriul căreia a fost comisă abaterea.

(2) Plângerile împotriva unui membru al organelor de conducere de la nivelul filialei județene, respectiv a municipiului București sau de la nivel național se înaintează Comisiei superioare de deontologie și litigii.

(3) Acțiunea disciplinară împotriva unui membru al Colegiului Medicilor Veterinari poate fi pornită în termen de cel mult 6 luni de la data la care acesta a săvârșit fapta sau de la data la care reclamantul a cunoscut consecințele prejudiciabile.

(4) Sancțiunile disciplinare ale membrilor Colegiului Medicilor Veterinari se înscriu în cazierul profesional al acestora, respectiv în Tabloul general al membrilor Colegiului Medicilor Veterinari, de către Biroul executiv al Consiliului național al Colegiului Medicilor Veterinari.

(5) Sancțiunile se radiază din cazierul profesional în termen de 6 luni de la data la care a fost înscrisă (data la care hotărârea de sancționare a rămas definitivă), în cazul sancțiunilor prevăzute la art. 41 lit. a) și b) din Legea nr. 160/1998, republicată, și în termen de 2 ani în cazul sancțiunilor prevăzute art. 41 lit. c) și d) din legea anterior menționată.

Art. 39. — (1) Colegiul Medicilor Veterinari informează autoritățile competente din toate celelalte state membre cu privire la un medic veterinar care deține titlul de calificare

prevăzut la pct. 5.4.2 din anexa V la Directivă, căruia i s-a restrâns sau interzis de către autoritățile sau instanțele judecătorești naționale să desfășoare activitățile profesionale, pe teritoriul României, chiar și cu caracter temporar.

(2) Colegiul Medicilor Veterinari transmite informațiile prevăzute la alin. (1) prin alertă în cadrul IMI cel târziu în termen de trei zile de la data adoptării deciziei de restrângere sau interdicție, în întregime sau în parte, a exercitării unei activități profesionale de către medicul veterinar în cauză; aceste informații se limitează la cele ce urmează:

a) datele cu caracter personal necesare identificării profesionistului, respectiv identitatea profesionistului, cu respectarea prevederilor legale în vigoare;

b) informații cu privire la autoritatea sau instanța națională care a adoptat hotărârea privind restrângerea sau interdicția;

c) sfera de aplicare a restricției sau interdicției; și

d) perioada în cursul căreia se aplică restricția sau interdicția.

(3) Cel târziu în termen de trei zile de la data adoptării hotărârii instanței, Colegiul Medicilor Veterinari informează autoritățile competente ale tuturor celorlalte state membre, prin alertă în cadrul IMI, despre identitatea medicilor veterinari care au solicitat recunoașterea unei calificări în temeiul Directivei și în cazul cărora instanțele au constatat ulterior că au făcut uz, în acest context, de titluri falsificate de calificare profesională.

(4) Prelucrarea datelor cu caracter personal în scopul schimbului de informații prevăzute la alin. (1) și (3) se realizează în conformitate cu prevederile Legii nr. 677/2001, cu modificările și completările ulterioare, și ale Legii nr. 506/2004, cu modificările și completările ulterioare.

(5) Atunci când expiră o interdicție sau o restricție prevăzută la alin. (1), Colegiul Medicilor Veterinari informează fără întârziere autoritățile competente din celelalte state membre, menționând data expirării și orice altă schimbare ulterioară a respectivei date.

(6) Colegiul Medicilor Veterinari informează în scris medicii veterinari față de care se trimit alerte altor state membre cu privire la deciziile de alertă, concomitent cu declanșarea și derularea procedurii de alertă a celorlalte state membre.

(7) Medicii veterinari prevăzuți la alin. (6) au posibilitatea de a contesta decizia privind aplicarea alertei, potrivit legislației naționale în vigoare, sau pot solicita Colegiului Medicilor Veterinari rectificarea unei astfel de decizii.

(8) Datele privind alertele pot fi prelucrate în IMI atât timp cât sunt valabile; alertele vor fi șterse în termen de trei zile de la data adoptării deciziei de revocare sau de la expirarea interdicției sau restricției prevăzute la alin. (1).

CAPITOLUL VII

Exercitarea profesiei de medic veterinar.

Formele de organizare a profesiei de medic veterinar

Art. 40. — (1) Profesia de medic veterinar este o profesie liberală și reglementată, iar pentru exercitarea ei, medicul veterinar cu drept de liberă practică se organizează și funcționează în cadrul formelor prevăzute la art. 28 din Legea nr. 160/1998 pentru organizarea și exercitarea profesiei de medic veterinar, republicată.

(2) Prin hotărâre a Consiliului național al Colegiului Medicilor Veterinari se aprobă procedura prin care se acordă dreptul de stabilire sau de prestare temporară/ocazională de servicii medicale veterinare cetățenilor din statele membre, Spațiul Economic European și Confederația Elvețiană, precum și cetățenilor din state terțe și cetățenilor români care au absolvit studiile de medicină veterinară în țări terțe și îndeplinesc cerințele legale de recunoaștere a diplomei.

(3) Recunoașterea diplomelor, certificatelor sau a altor documente care atestă calificarea profesională de medic

veterinar, în conformitate cu prevederile legale în vigoare, se realizează conform procedurilor aprobate prin hotărâri ale Consiliului național al Colegiului Medicilor Veterinari.

(4) Decizia Colegiului Medicilor Veterinari de respingere a solicitării de recunoaștere în scop profesional a diplomelor, certificatelor sau a altor titluri care atestă calificarea de medic veterinar trebuie motivată și poate fi contestată în instanțele de contencios administrativ.

(5) Colegiul Medicilor Veterinari eliberează medicilor veterinari, cetățeni români, care se deplasează în statele membre, adevărinite, certificate sau orice tip de document necesar recunoașterii profesionale în statele menționate.

(6) Documentele recunoscute în Uniunea Europeană, în Spațiul Economic European sau în Confederația Elvețiană eliberate medicilor veterinari care au absolvit facultatea de medicină veterinară în România și posedă diplomă de medic veterinar sunt Certificatul de conformitate și Certificatul european de statut profesional prezent.

(7) Procedura privind eliberarea și înregistrarea certificatelor menționate la alin. (6) se aprobă prin hotărâre de către Consiliul național al Colegiului Medicilor Veterinari.

SUBCAPITOLUL I

Condiții privind înregistrarea unităților medicale veterinare

Art. 41. — (1) Prin hotărâre a Consiliului național al Colegiului Medicilor Veterinari se stabilesc condițiile de amplasare, compartimentare și dotare, precum și condițiile de pregătire profesională a personalului medical veterinar angajat, pentru următoarele unități medicale veterinare:

a) cabinetul medical veterinar de consultanță;

b) unități în care se desfășoară activități de asistență medicală veterinară: cabinet medical veterinar, clinică veterinară, spital veterinar, centru veterinar specializat.

(2) Condițiile pentru autorizarea unităților farmaceutice veterinare (farmacie veterinară și punct farmaceutic veterinar) se stabilesc prin ordin emis de președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor, cu avizul consultativ al Colegiului Medicilor Veterinari.

(3) Este interzisă înregistrarea în Registrul unic al cabinetelor medicale veterinare cu sau fără personalitate juridică a unităților medicale veterinare care aparțin societăților comerciale care au în denumire sintagmele: „cabinet medical veterinar”, „spital veterinar”, „clinică veterinară”, „laborator veterinar”, „centru veterinar specializat” și altele asemenea, care pot induce în eroare clientela.

Art. 42. — Unitățile medicale veterinare de asistență pot realiza venituri din:

a) servicii medicale veterinare, cu plata directă din partea clientului;

b) servicii medicale veterinare prestate pe bază de contract;

c) donații și sponsorizări;

d) activități de consultanță în domeniul medical veterinar;

e) alte surse obținute conform dispozițiilor legale;

f) servicii de specialitate conexe actului medical-veterinar.

Art. 43. — (1) Procedura de înregistrare a unităților medicale veterinare în Registrul unic al cabinetelor medicale veterinare cu sau fără personalitate juridică, precum și modelul de certificat de înregistrare, inclusiv al anexei de mențiuni la acesta, se stabilesc prin hotărâre a Consiliului național al Colegiului Medicilor Veterinari.

(2) Cabinetele medicale veterinare individuale care desfășoară activități de asistență medicală veterinară pot solicita înființarea de puncte de lucru în condițiile stabilite prin hotărâre a Consiliului național al Colegiului Medicilor Veterinari.

(3) Prevederile alin. (2) nu se aplică în cazul cabinetelor medicale veterinare de consultanță.

(4) Unitățile farmaceutice veterinare (farmacii veterinare și puncte farmaceutice veterinare) se înregistrează în Registrul unic al cabinetelor medicale veterinare cu sau fără personalitate juridică doar dacă îndeplinesc cerințele legale prevăzute de Legea nr. 160/1998 pentru organizarea și exercitarea profesiei de medic veterinar, republicată, respectiv au acționariatul constituit exclusiv de către medici veterinari, obiectul principal de activitate este COD CAEN 7500 — Activități veterinare și obiectul secundar de activitate COD CAEN 4773 — Comerț cu amănuntul al produselor farmaceutice în magazine specializate.

(5) Certificatul de înregistrare se înmânează, sub semnătură, medicului veterinar titular și are valabilitate nelimitată, cu respectarea prevederilor legale în vigoare.

Art. 44. — (1) Controlul privind înființarea, organizarea și funcționarea unităților medicale veterinare, cu excepția unităților farmaceutice veterinare, indiferent de forma de organizare, se exercită de către Colegiul Medicilor Veterinari.

(2) Colegiul Medicilor Veterinari va verifica, prin structurile sale, ca urmare a unor sesizări sau aleatoriu, dacă sunt respectate condițiile care au stat la baza emiterii Certificatului de înregistrare în Registrul unic al cabinetelor medicale veterinare cu sau fără personalitate juridică.

(3) Echipele de evaluare și verificare sunt nominalizate de Biroul executiv al Consiliului județean al Colegiului Medicilor Veterinari, luându-se măsuri pentru evitarea oricăror conflicte de interese.

(4) Controlul pentru respectarea normelor legale privind furnizarea serviciilor medicale veterinare se exercită de către Colegiul Medicilor Veterinari sau de către alte organe abilitate, în condițiile legii.

SUBCAPITOLUL II

Modificarea medicului veterinar titular și/sau a sediului social al societății comerciale care deține o unitate medicală veterinară

Art. 45. — (1) Medicul veterinar care are calitatea de reprezentant legal al unității medicale veterinare (medicul veterinar titular) are obligația să notifice în scris, în maximum 30 de zile de la data evenimentului, orice modificare a datelor și informațiilor înscrise în documentele în baza cărora a fost aprobată înregistrarea unității medicale veterinare în Registrul unic al unităților medicale veterinare cu sau fără personalitate juridică.

(2) În vederea modificării datelor înscrise inițial în certificatul de înregistrare, referitoare la medicul veterinar titular și/sau la adresa sediului social al societății comerciale, reprezentantul legal al unității medicale veterinare are obligația să depună, odată cu cererea de înregistrare a mențiunilor în Registrul unic al cabinetelor medicale veterinare cu sau fără personalitate juridică și în anexa de mențiuni, certificatul constatator eliberat de registrul comerțului cu cel mult 30 de zile înainte de data depunerii cererii, din care să rezulte asociații sau acționarii din cadrul societății comerciale, reprezentantul/reprezentanții legali, obiectul principal de activitate, adresa sediului social și a punctului sau punctelor de lucru.

(3) Cuantumul tarifului pentru înscrierea de mențiuni și eliberarea unui nou certificat de înregistrare se stabilesc prin hotărâre a Consiliului național al Colegiului Medicilor Veterinari.

SUBCAPITOLUL III

Suspendarea temporară a activității unității medicale veterinare. Încetarea activității unității medicale veterinare

Art. 46. — (1) Medicul veterinar care are calitatea de reprezentant legal al unității medicale veterinare are obligația să notifice Colegiul Medicilor Veterinari cu privire la decizia de suspendare a activității sau de reluare a activității după o perioadă de suspendare, precum și decizia de a înceta activitatea.

(2) Perioada de suspendare a activității unității medicale veterinare, la solicitarea reprezentantului legal al unității medicale veterinare, nu poate fi mai mare de 5 ani.

(3) Dacă unitatea medicală veterinară nu notifică reluarea activității, după expirarea termenului maxim de suspendare prevăzut la alin (2), filiala județeană/a municipiului București a Colegiului Medicilor Veterinari, după caz, poate solicita Biroului executiv al Colegiului Medicilor Veterinari din România radierea unității medicale veterinare din Registrul unic al cabinetelor medicale veterinare cu sau fără personalitate juridică.

(4) Prin excepție de la alin. (1), activitatea farmaciilor veterinare și a punctelor farmaceutice veterinare se suspendă și ca urmare a emiterii ordonanței de suspendare a activității de către autoritatea veterinară competentă. În acest caz, obligația de a notifica Colegiul Medicilor Veterinari cu privire la emiterea ordonanței de suspendare a activității revine medicului veterinar titular al unității medicale veterinare.

(5) La încetarea activității unității medicale veterinare, înregistrată în Registrul unic al cabinetelor medicale veterinare cu sau fără personalitate juridică, medicul veterinar titular sau, după caz, noul reprezentant legal al societății comerciale, în cazul în care medicul veterinar titular nu mai este asociat/acționar în firmă, trebuie să depună la Biroul executiv al Consiliului județean, respectiv al municipiului București al Colegiului Medicilor Veterinari pe teritoriul căreia este înregistrată unitatea o cerere de radiere al cărei model se stabilește prin hotărâre a Consiliului național al Colegiului Medicilor Veterinari.

(6) Biroul executiv al Consiliului județean, respectiv al municipiului București al Colegiului Medicilor Veterinari are obligația înregistrării cererii de radiere și verificării datelor înscrise în ea, precum și a transmiterii cererii către Biroul executiv al Consiliului național al Colegiului Medicilor Veterinari în vederea operării radierii în Registrul unic al cabinetelor medicale veterinare cu sau fără personalitate juridică.

(7) Unitățile înregistrate în Registrul unic al cabinetelor medicale veterinare cu sau fără personalitate juridică, ce și-au încetat activitatea, pot fi radiate și la propunerea Biroului executiv al Consiliului județean, respectiv al municipiului București al Colegiului Medicilor Veterinari, pe teritoriul căruia funcționează, pe baza unui referat de verificare în care se menționează faptul că este solicitată radierea întrucât unitatea și-a încetat activitatea, iar medicul veterinar titular nu poate fi găsit la adresa înscrisă în evidențele colegiului. Referatul trebuie să menționeze data verificării, numele persoanelor care au realizat verificarea și semnătura lor, ștampila filialei județene/a municipiului București. Referatul se înaintează Biroului executiv al Consiliului național al Colegiului Medicilor Veterinari prin adresă cu propunere de radiere, semnată de președintele filialei județene/a municipiului București a Colegiului Medicilor Veterinari, după caz.

(8) Consiliul național al Colegiului Medicilor Veterinari adoptă hotărâri prin care să reglementeze procedurile de suspendare temporară și de radiere a unităților medicale veterinare din Registrul unic al cabinetelor medicale veterinare cu sau fără personalitate juridică.

CAPITOLUL VIII

Dispoziții finale

Art. 47. — Nerespectarea prevederilor prezentului statut reprezintă abatere disciplinară de la Codul de deontologie medicală veterinară și se sancționează conform prevederilor Legii nr. 160/1998, republicată.

Art. 48. — În aplicarea prevederilor prezentului statut, Consiliul național al Colegiului Medicilor veterinari adoptă hotărâri care se publică pe site-ul Colegiului Medicilor Veterinari.

Art. 49. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezentul statut.

ANEXA Nr. 1
la Statutul medicului veterinar

Model de parafă medic veterinar

- a) formă dreptunghiulară;
b) rândul 1: Dr. (numele și prenumele);
c) rândul 2: gradul științific;
d) rândul 3: gradul profesional;
e) rândul 4: numărul cărții de identitate.
Model de parafă*)

<p>Dr. Popescu Valentin Doctor în medicină veterinară Medic primar veterinar Nr. Carte identitate/card identitate</p>

* Modelul de parafă este reprodus în facsimil.

ANEXA Nr. 2
la Statutul medicului veterinar

Modele de șampilă

1. Model de șampilă a cabinetului medical veterinar individual (unitate medicală veterinară fără personalitate juridică):
a) formă rotundă, cu diametrul de 3 cm;
b) rândul exterior: forma de organizare;
c) rândul 1 central: Colegiul Medicilor Veterinari (CMV) și județul/municipiul București;
d) rândul 2 central: numărul din Registrul unic al cabinetelor medicale veterinare cu sau fără personalitate juridică;
e) rândul 3 central: codul de identificare fiscală;
f) rândul 4 central: localitatea.
Model de șampilă*)

2. Model de șampilă unități medicale veterinare cu personalitate juridică:
a) formă rotundă, cu diametrul de 3 cm;
b) rândul exterior: denumirea societății și forma de exercitare (cabinet medical veterinar/farmacie veterinară/punct farmaceutic veterinar/clinică veterinară/spital veterinar), după caz;
c) rândul 1 central: Colegiul Medicilor Veterinari (CMV) și județul/municipiul București;
d) rândul 2 central: numărul din Registrul unic al cabinetelor medicale veterinare cu sau fără personalitate juridică;
e) rândul 3 central: cod unic de înregistrare;
f) rândul 4: localitatea.
Model de șampilă*)

* Modelele de șampilă sunt reproduse în facsimil.

ACTE ALE COLEGIULUI PSIHOLOGILOR DIN ROMÂNIA

COLEGIUL PSIHOLOGILOR DIN ROMÂNIA

DISPOZIȚIE**pentru aprobarea unor măsuri în vederea realizării și comunicării listelor de alegeri, validării candidaților la funcțiile de membru în comitetele filialelor teritoriale ale Colegiului Psihologilor din România, precum și pentru forurile de conducere ale Colegiului Psihologilor din România și pentru întocmirea buletinelor de vot**

Având în vedere art. 6 și art. 11 alin. (6) raportate la dispozițiile art. 8, 9 și art. 25—30 din Procedurile privind organizarea și desfășurarea alegerilor pentru forurile de conducere ale Colegiului Psihologilor din România, aprobate prin Hotărârea Comitetului director al Colegiului Psihologilor din România nr. 1/2013,

în temeiul dispozițiilor art. 51 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 213/2004 privind exercitarea profesiei de psiholog cu drept de liberă practică, înființarea, organizarea și funcționarea Colegiului Psihologilor din România, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 788/2005, cu completările ulterioare, raportate la dispozițiile art. 42 alin. (1) lit. b) din Regulamentul de organizare și funcționare internă a Colegiului Psihologilor din România, aprobat prin Hotărârea Convenției naționale a Colegiului Psihologilor din România nr. 1/2013,

președintele Comitetului director al Colegiului Psihologilor din România dispune:

Art. 1. — (1) Se aprobă listele de alegeri, întocmite de către secretariatul Colegiului Psihologilor din România, denumit în continuare *Colegiu*, conținând numele, prenumele și codurile personale ale psihologilor cu drept de liberă practică care au dreptul de a alege, aferente fiecărei filiale teritoriale a Colegiului, pentru comunicarea către fiecare filială teritorială.

(2) Se mandatează consilierii juridici din cadrul Departamentului juridic și de comunicare pentru a realiza analiza juridică a cererilor de înregistrare a candidaturilor și a documentelor doveditoare atașate, precum și pentru emiterea unor avize juridice, după caz, necesare în vederea validării candidaților la funcțiile de membru în comitetele filialelor teritoriale ale Colegiului, precum și pentru forurile de conducere ale Colegiului.

(3) Se mandatează specialistul în relații publice din cadrul Departamentului juridic și de comunicare, care coordonează procesul de înregistrare a candidaturilor la funcțiile de membru în comitetele filialelor teritoriale ale Colegiului, precum și pentru forurile de conducere ale Colegiului, să solicite reprezentanților filialelor teritoriale completarea corespunzătoare a documentelor privind candidaturile înregistrate și comunicarea acestora potrivit procedurii înscrise în cererea de înregistrare a candidaturii.

(4) Se mandatează specialistul în relații publice din cadrul Departamentului juridic și de comunicare, pentru a transmite

filialelor teritoriale toate documentele necesare organizării și desfășurării alegerilor la nivelul filialei teritoriale, inclusiv listele psihologilor cu drept de liberă practică care își pot exercita dreptul de vot, întocmite pe baza listelor de alegeri și ștampilele de vot.

(5) Buletinele de vot se realizează pe baza documentelor de depunere a candidaturilor, care respectă dispozițiile legale, termenele indicate și procedurile de comunicare transmise, având în vedere rezultatele analizei juridice realizate, precum și pe baza avizelor juridice emise, după caz. Comunicarea buletinelor de vot se poate realiza odată cu transmiterea tuturor documentelor necesare organizării și desfășurării alegerilor la nivelul filialei teritoriale, în aceleași condiții.

Art. 2. — (1) Dovada îndeplinirii condițiilor de validare a candidaturilor la funcțiile de membru în comitetele filialelor teritoriale ale Colegiului, precum și pentru forurile de conducere ale Colegiului se realizează prin înscrierea în buletinele de vot transmise către filialele teritoriale ale Colegiului.

(2) Modelul buletinelor de vot utilizate în alegeri, precum și buletinele de vot aprobate pentru fiecare filială teritorială a Colegiului se aprobă prin dispoziție internă a președintelui Comitetului director al Colegiului.

Art. 3. — Prezenta dispoziție se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și pe site-ul www.copsi.ro.

Președintele Comitetului director al Colegiului Psihologilor din România,

Mihai Aniței

București, 9 februarie 2017.

Nr. 5.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

